

ระริงรัก

มัทนบุดา

สำนักพิมพ์
มางดา **ริม**

สำนักพิมพ์
มาจกรีน

ลำดับที่ 66

ระเริงรัก

โดย มัญชุตา

ราคา 270 บาท

ISBN 978-616-00-1495-8

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มายดรีม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธรรา

พิสูจน์อักษร : นุชนภา อยู่ชมสุข

ออกแบบปก : เชนิสา เพ็ญวงศ์ จัดรูปเล่ม : ธีระวุฒิ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธิญานัทธ์ ฟองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน
โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด
ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

 สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย	พืพบูน กระดาษถนอมสายตา อ่านได้นาน www.greenread.com
---	---

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายที่มีพล็อตแบบสาวบ้านนอกซำรักจากเมืองกรุง และชมชาน
กลับบ้านนอก มีมาเนิ่นนานแล้ว และเราก็ไม่ปฏิเสธว่า นวนิยายเรื่องนี้
มีลักษณะเช่นนั้น ทว่าตัวเอกของเรื่องต่างจากตัวละครของนวนิยายแนว
นี้ที่ผ่านๆ มาอย่างสิ้นเชิง

ไอริณไม่ใช่สาวไร่ไถ่งสาที่ถูกรักจนหลงจนเสียผู้เสียคน
หล่อนไม่ได้หลงเล็งเลิงความรักใคร่จนกูไม่กลับ ตรงกันข้าม ไอริณรู้ทัน
เล่ห์เหลี่ยมคนเมืองหลวง หล่อนไม่ยึดติดในแสงสีจนเดินดินไม่ได้ แล้ว
อะไรที่ทำให้หล่อนปีกหักจนต้องชมชานกลับรั้ง

ไอริณเป็นคนฉลาด ทะเยอทะยาน หล่อนพยายามไขว่คว้า
เกียรติยศศักดิ์ศรีที่อยู่ไกลมือ ยอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้มันมา ทว่า
สุดท้ายคว่าได้เพียงความว่างเปล่า มิใช่เพราะหล่อนโง่งม มิใช่เพราะหล่อน
ไม่คู่ควร แต่เพราะ...หล่อนมีความเป็นมนุษย์มากกว่า 'คน' ที่ได้สิ่งเหล่านี้นั้นไป
หล่อนไม่อาจทำร้ายใครหรืออะไรก็ตามแต่ที่ขวางทางฝันของหล่อน
เพื่อไปให้ถึงจุดหมาย

ไอริณเลือกความพ่ายแพ้ แต่อย่างน้อยศรัทธาในตัวเองยังมีอยู่
เต็มเปี่ยม นี่ละคือความต่าง หล่อนแพ้อย่างชาวสะอาด ตัดสินใจด้วย
ความมั่นใจและสติครบถ้วน...แล้วกลับบ้าน

ไอริณจะค้นพบฝันที่หล่อนตามหามาตลอดชีวิตที่ 'บ้าน' หรือไม่
และคนที่นี่จะยังรักยังรอหรือไม่
มาร่วมตามฝันไปกับไอริณใน 'ระเริงรัก'

คำนำนักเขียน

ก่อนอื่นคงต้องกล่าวทักทายสวัสดิ์ดีนักอ่านที่กรุณาหยิบจับนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา หลายคนอาจเคยพบกันแล้ว และอีกหลายคนที่ได้พบกันเป็นครั้งแรก ผู้เขียนยินดีทุกครั้งที่ได้พบมิตรเก่าและมิตรใหม่ที่คาดหวังให้เป็น ‘มิตรแท้’ ต่อกันและกันอย่างยืนยาว เมื่อคุณหยิบนิยายเรื่อง ‘ระเริงรัก’ มาอ่าน เราก็ต้องกล่าวถึงเนื้อหาที่สั้นกระชับ

แน่นอนว่า ‘ระเริงรัก’ เป็นนิยายเกี่ยวกับความรักเรื่องหนึ่ง ความรักที่คุณจะได้พบในเนื้อหา ไม่ใช่แค่เพียงความรักแท้ของชายหญิง หากแต่เต็มไปด้วยความรักที่ลุ่มหลง เห็นแก่ตัว รักที่มีต่อสิ่งนอกกาย อย่างชื่อเสียง เกียรติยศ หรือรักที่เกิดขึ้นเพียงเพื่อรักอย่างแท้จริง ‘ไอริน’ เป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความหวัง ความฝัน และหลงละเลิงอยู่ในความรักที่สับสน ความรักที่ล่อยวนอยู่รอบตัวไอรินมีทั้งที่สวยงามและแสนเศร้า เช่นเดียวกับที่ผู้เขียนหรือคุณพบเจอในอดีตหรือกำลังจะได้พบในอนาคต

มนุษย์ไม่เคยจะเกณฑ์ความรักได้ แต่เรายังคาดหวัง สร้างวิมานฝันเกี่ยวกับมันมากมาย แต่เคยตั้งคำถามกับตัวเองหรือไม่ว่ารักอย่างไรกันแน่ที่ชีวิตต้องการ ไอรินคือผู้ที่ประสบพบความรักมากมายหลายรูปแบบ เธอสงสัย ตั้งคำถาม และคุณจะได้ร่วมหาคำตอบของชีวิตไปพร้อมกัน

ความสำเร็จของนิยายตั้งแต่บรรทัดแรกจบจนตัวอักษรสุดท้ายของเรื่องนี้เกิดขึ้นมาได้มิใช่ด้วยผู้เขียนเพียงคนเดียว แต่มีต้นทางจากผู้อ่านนิยายในโลกอินเทอร์เน็ตที่คอยติชมให้กำลังใจ ครอบครัวที่ถามไถ่สนับสนุน มิตรภาพของเพื่อนที่ห่วงใย บรรณาธิการใจดี กองพิสูจน์อักษรที่อดทนกับการตรวจทานคำผิดมหาศาล สำนักพิมพ์ที่คอยให้โอกาส และคุณ...คุณที่สนับสนุนมันในส่วนปลายทาง หนังสือจะเป็นหนังสือได้ครบสมบูรณ์เมื่อมันถูกอ่าน

‘ระเรีงรัก’ ยังคงมีข้อผิดพลาดอยู่บ้าง แต่ผู้เขียนยังหวังให้คุณอ่านนิยายเรื่องนี้ได้อย่างสนุกสนาน เพลิดเพลิน และตระหนักรู้บางอย่างจากเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนิยาย หวังอย่างยิ่งว่าเราจะได้พบกันอีกครั้งในเรื่องต่อไปที่จะผิดพลาดให้น้อยลง พัฒนาให้มากยิ่งขึ้น ขอขอบคุณที่เราได้พบกันค่ะ

ขอบคุณจากหัวใจ
มัณฑุดา

www.satapornbooks.com

บทนำ

เมื่อยามหล่อนจากบ้านหลังนี้ไป หล่อน...บินไปด้วยปีกแห่งความเชื่อมั่น ความหวัง และความฝันอันเต็มพร้อมอย่างที่ได้กล่าวสดใส่คนหนึ่ง ฟังมี ปีกของหล่อนกล้าแกร่ง อย่างน้อยที่สุดก็ในความเชื่อของหล่อนเอง ปีกสยายอยู่เต็มหลัง...อลังการความฝัน จะรุ่งโรจน์โชติช่วงดังตะวันในยามเช้า จะมีรักสุขสรวลเหมือนดวงเดือนในคืนฟ้าโปร่ง จะมีครอบครัวเต็มพร้อมด้วยความสุขเหมือนน้ำที่เอ่อท้นอยู่ริมตลิ่งหน้าบ้าน นั่นคือความฝันของเด็กสาวรูปร่างผอมสูง ผิวขาวเนียนละเอียดคนหนึ่งเมื่อเกือบสิบปีที่แล้ว

ตรงหน้าเวลานี้คือบ้านไม้ชั้นเดียวหลังกะทัดรัดน่ารักสีขาวโปร่ง ที่หันหน้าประตูบ้านสู่ลำคลองสายเล็กๆ ตามริมตลิ่งมีต้นไม้ขึ้นรกครึ้ม ศาลาทำน้ำที่สร้างให้เรือจอดเทียบเกว่คร่ำคร่ำล่ำจะผูกพัน ถัดขึ้นมามีลิ้นห่มต้นใหญ่ทิ้งใบชูช่อดอกขาวนวล แท้มเหลืองกลางดอกสะพรั่ง ผู้บินกลับมา...ขับรถคันเล็กพร้อมกระเป๋าเดินทางใบน้อยเลาะมาตามถนนที่เพิ่งตัดผ่านเมื่อไม่กี่ปีก่อน แทนการนั่งเรือกลับมาบ้านตามทางสัญจรก่อนเก่าเหมือนเมื่อยามที่หล่อนจากไป

หล่อนแบกความหวังและความฝันนั่งเรือลำน้อยที่แจวผ่านแนวคดเคี้ยวของผืนน้ำสะอาดที่กระโดดเล่นมาแต่เด็กออกไปเผชิญโลกข้างนอก โลกที่เคยเห็นผ่านหนังสือว่าวิไลซ์ เด็กสาวสดใสวาดความฝันผ่าน

หนังสือ ผ่านนิยายรักราคาไม่กี่สตางค์และละครทีวีว่า วันหนึ่งจะพบ
วันหนึ่งจะได้เจอ ชีวิตที่งดงามอย่างนางเอกในนิยาย

‘ริณมันเก่ง ให้มันไปเรียนเถอะ หัวมันสูง ดักดานอยู่ที่นี่จะได้อะไร’

หล่อนยังจำเสียงที่ยายบอกกับตาวันนั้นได้ขึ้นใจ ตาผู้หวงหลานสาว
ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดในชีวิต พ่อกับแม่สังเวชชีวิตให้สายน้ำไปเมื่อหล่อน
ยังเด็กนัก คราวนั้นมีเด็กหญิงวัยสามขวบคนเดียวที่เกาะเรือคว่ำร้องให้
จ้ารอดชีวิตจากวังน้ำวนอันร้ายกาจ ตากับยายถึงหวงและห่วงนักหนา
เมื่อแตกเนื้อสาวเข้าสิบแปดปี หล่อนเรียนจบโรงเรียนใกล้บ้านด้วย
คะแนนดีเลิศ ครอบครัวชาวสวนเล็กๆ ได้รับแรงยุจากครูจึงยอมส่ง
หลานสาวเพียงคนเดียวเข้าไปเรียนในเมืองใหญ่

ความฝันความหวังงดงามแม้ในยามหลับ ยามจากหล่อนแบก
ความหวังของตากับยายทั่วมุมในอก มีปีกแกร่งกล้าที่ใครๆ ต่างก็
ชื่นชมเป็นแรงส่งให้หล่อนบินสูง

ริณจะคว่ำปริญญามาให้ชม ริณจะทำงานมีหน้ามีตา ริณไปหารัก...
รักนะตา ในนิยายเขาเรียกรักแท้ คนมีรักแท้ก็มีความสุข ริณจะหาผู้ชาย
ที่เขารักริณจริงๆ คนที่จะสร้างครอบครัวกับริณ คนที่นี้ไม่เป็นอย่างที่
ริณฝัน ไม่เห็นมีใครเหมือนพระเอกในนิยายเลยตา’

‘คนที่นี่มันไวใจไม่ได้หรอกนะริณเอ๊ย มันไม่ซื่อเหมือนคนบ้าน
เราหรอก’

‘คนบ้านเราเขาชื่อจ๊ะตา ชื่อจนบางคนก็เล้ง ริณชอบคนฉลาด
เพราะริณเป็นคนฉลาดไงตา ริณไปแล้วจะกลับมา กลับมาอย่างคนหาบุญมี
เชื้อสิตา’ หล่อนมองคนร่วมบ้านเหยียดๆ หวังสูงไปแสนไกล

ตายิ้ม ไม่ว่าอะไร ยายยืนมองส่งหลานจนท้ายเรือล้นหายสุด
สายตา

วันนี้หลานสาวผู้บินจากไปด้วยปีกแกร่งกล้ากลับมาซบไอดิน ผิง
ไฟหน้าเตาถ่านเก่าๆ ที่ยังส่งกลิ่นไม้เผาหอมให้หวนระลึกถึง

สาวสวยร่างสูงที่เหมือนกุหลาบบานสะพรั่งก้าวลงจากรถอย่าง เชื่องช้า เปิดท้ายรถหยิบกระเป๋าใบน้อยออกมาถือกระชับมัน สูดกลิ่น อติตจนชุ่มปอด ก่อนจะเดินทอดน่องที่ละก้าวอย่างคนที่กลัวจะพลาด แล้วล้มคะมำ หล่อนมิได้เดินเข้าไปในบ้าน ทว่าเลยออกไป...หย่อนกาย ลงนั่งที่ศาลาท่าน้ำเก่าๆ พื้นไม้เย็นเยียบเมื่อเอื้อมมือสัมผัส ละอองน้ำ พราวพรายเฉอะฉ่น ปีนน้ำพร่องลงไปเกือบสุดตีนบันได วันนั้นกระแสน้ำที่ ไหลเชี่ยวแรงพัดพาให้เธอลอยคอไกลเกินกับการชดสาดที่ รุนแรงตลอดเวลานับสิบปีที่ผ่านมา

วันนี้ที่นี้ได้ต้อนรับการกลับมาอีกครั้งของเด็กสาวผู้ติดปีกฝัน หวังบินให้สูงเหนือคนทั้งปวง คนที่กลับมาอย่างนกปีกหักที่บาดเจ็บสาหัส ไข้เพียงฝันพังทลาย ทว่าหัวใจยังแหลกลาญสลายราวเศษธุลี นกน้อยปีก กล้าโฉบกลับมาคืนรังเดิมที่เคยทิ้งร้าง หล่อนมองสายน้ำ มองดอกคลื่นหม ที่ร่วงลงจากต้นอย่างเยาะหยันคนแพ้ ก่อนจะปล่อยให้สายธารของความ ซอกซ้าหลังริน ไหลพอมบางสะท้านด้วยแรงแกว่งจากหัวใจดวงน้อย

หล่อนร่วงจากฟ้าผ่าแห่งความหวังแล้ว ร่วงจากวิมานลวงที่วาด ไว้ในอากาศ เหมือนนกที่ถูกหักปีกแล้วเหยียบย่ำซ้ำเติม ไม่มีเกียรติยศ กลับมา มีเพียงใบปริญญานี้ที่ไม่ได้การันตีว่าใคร ‘ฉลาด’ มันเพียงบอกว่า ใครมีโอกาสได้ก้าวเข้าไปในเขตรั้วที่เรียกว่ามหาวิทยาลัย และทนอยู่จน จบได้ ปริญญาชีวิตต่างหากที่สอนให้คน ‘ฉลาดพร้อมเฉลียว’ และหล่อน คิดว่าได้ปริญญาชีวิตระดับเกียรตินิยมมาครอบครองแล้ว จากชายสี่คน...

‘ไอริน’ ลั่นเทิ้ม สะท้านด้วยความนึกฝันถึงอดีตที่หวานคืนกลับมา จากเด็กสาวช่างฝันที่มองว่าโลกนั้นช่างงดงาม วันนี้หล่อนฉลาดและกว้าง โลกว่าขึ้นมาก ใครหนอเป็นผู้หักปีกหงส์ของหล่อนให้สะบัดบาดเจ็บ ผู้ชาย สี่คนนั้นหรือเปล่า หรือจะเป็นไฟสวาทและความฉลาดเฉลียวของตัวหล่อน เอง

...ไอรินไม่รู้อะไรเลย...

1

วิหคหลวงรัง

หญิงสาวร่างสูงโปร่ง ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาเหมือนรูปปั้น สวมชุดทำงานสีม่วงสดทันทสมัย ผมตัดเป็นลอนเล็กๆ มัดรวบไปข้างหลังครึ่งหัวแซมดอกลิ้นทมสีขาวนวล ก้าวเข้ามาในห้องด้วยอาการเกือบเป็นยรยาตร หลังหล่อนยืดตรง ดวงตาหวานเศร้าลึกซึ้งแลไปตลอดห้องกว้างที่มีโต๊ะยาวตัวหนึ่งตั้งกึ่งกลาง หญิงชายสวมชุดทำงานนั่งเรียงหน้าพร้อม รอยยิ้มจากริมฝีปากสีชมพูนั้นอ่อนหวานหยาดเยิ้ม หล่อนผงกหัวในเชิงขอโทษ ขณะก้าวเข้ามานั่งที่เก้าอี้ว่างตัวเดียวในห้องนั้น

“ขอโทษนะคะ บังเอิญรถเสีย” คำขอโทษฟังดูธรรมดาเช่นที่คนทั่วไปเคยใช้มานับครั้งไม่ถ้วน และดูเหมือนไม่มีใครสนใจคำนั้น การประชุมเริ่มช้ากว่าที่คิดมาเกือบสิบนาทีแล้ว

ยามนั้นผู้นั่งอยู่หัวโต๊ะเป็นชายหนุ่มร่างสูง ผิวขาวละเอียด ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเครา ดวงตาเฉยชาของเขาเหลือบแลผู้มาสายรูปหนึ่ง วบเดียวเท่านั้นที่บ่งบอกถึงความไม่พึงใจในตัวหล่อน

หญิงสาวหลบสายตาของเขาขณะที่อีกฝ่ายลุกขึ้นยืนเพื่อเปิดการประชุม

ไอรินก้มลงมองเอกสารในมือ เพิ่มงานหนาบ่งบอกว่างานใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น หล่อนเรียนจบด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลด้วยคะแนนดี แม้ไม่ถึงกับได้รับเกียรตินิยม แต่นั่นก็มากพอที่หญิงสาวจะได้

เข้ามาฝึกงานในบริษัทขนาดกลางที่กำลังเจริญรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว จากเด็กฝึกงาน ยามเรียนจบหล่อนได้รับตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายบุคคล ซึ่งถือว่าเป็นช่วงเวลาที่รวดเร็วมากในสายตาใครหลายคน ทว่าไอรินย่อมรู้ว่าหล่อนได้มันมาด้วยความสามารถของตัวเอง ความสามารถที่ทำให้เจ้าของบริษัทมองเห็นศักยภาพของคนรุ่นใหม่ที่มีมุมมองการณ์ไกล ไกลกว่าคนเก่าคนแก่คร่ำครึกว่าครึ่งที่นั่งอยู่ในห้องนี้

หล่อนได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการด้วยเวลาเพียงสองปี หลังจากที่ผู้จัดการคนเก่าถูกดึงตัวไปทำงานให้อีกบริษัทที่ใหญ่โตและเงินเดือนมากกว่า วงการธุรกิจและคนหาเข้ากินค่าเช่าหล่อนต้องดิ้นรนบนทางที่มีแต่ขวากหนามเช่นนี้เสมอ

ผู้ชายที่ลุกขึ้นพูดในเวลานี้ก็คือเจ้าของบริษัทผู้เก่งกาจอย่าง ‘พาทิด’ เขาเป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ ผู้ที่ทำให้บริษัทเล็กๆ แห่งนี้เติบโตขึ้นมาในเวลาเพียงห้าปีนับจากการก่อตั้ง เขาเป็นคนเลือกให้หล่อนได้เข้ามาทำงานที่นี่ แม้หลายครั้งจะมีเรื่องที่ไม่ลงรอยกันบ้างด้วยความเห็นที่แตกต่าง แต่ไอรินก็ยังชื่นชมผู้ชายคนนี้ ในความจริง...เขาก็ออกจะเหมือนพระเอกนิยายในฝันของหล่อนไม่น้อย ฉลาด คมเข้ม เต็มไปด้วยพลังของคนหนุ่ม

“เดี๋ยววันจันทร์หน้าผมจะนัดประชุมอีกครั้ง ยังไงเราต้องได้งานนี้ บอกฝ่ายออกแบบว่าผมขอแบบให้ทันสมัยอาทิตย์นี้ ผมกลับจากงานที่ต่างจังหวัดวันอาทิตย์ ไม่เกินที่ยังต้องมีแบบงานวางบนโต๊ะทำงานผมเข้าใจไหม เอ็มไพร์โอเรียลเต็ลต้องเป็นของเรา!” เขาย้ำหนักแน่น

เอ็มไพร์โอเรียลเต็ล...โครงการโรงแรมบนพื้นที่กว้างใหญ่ สูงระฟ้าที่ต้องการความแปลกใหม่ รูปทรงที่สะดุดตา ถ้าได้มา พาทิดจะพาบริษัทก้าวข้ามขึ้นสู่การเป็นบริษัทชั้นนำของประเทศได้ไม่ยาก เขาพยายามอย่างหนักเพื่อมีวันนี้ ขณะที่ไอรินเองก็กำลังพยายาม...พยายามเพื่อให้มีอย่าง ที่หวัง

เมื่อการประชุมจบลง ผู้เข้าร่วมประชุมทยอยออกจากห้อง แต่หญิงสาวที่กำลังลุกขึ้นเก็บของลงกระเป๋าท้องชะงักเพราะเสียงเข้มกวดขันราวกับผู้ใหญ่ดุเด็กที่ไปทำความผิดร้ายแรงเอาไว้ ผู้ร่วมประชุมหลายคนมองมาอย่างสมเพช ไอริธโดนเรียกเข้าไปตักเตือนอีกแล้วหรือ เด็กใหม่ยังไม่ค่อยรู้งานก็อย่างนี้

“คุณไอริธอยู่คุยกับผมก่อน” แวตาทาพิศดูไม่สบอารมณ์นัก

หญิงสาวรับคำแผ่วเบา หย่อนกายลงนั่งที่เดิม ปล่อยให้เจ้านายเดินไปถือกระเป๋าหิ้วประชุม บางคนมองมาอย่างเห็นใจ ส่วนมากเป็นอย่างนี้...ผู้ชายเห็นใจ ผู้หญิงหมั่นไส้ และแน่นอนหล่อนรู้ ความสวยและเยาว์วัยก่อให้เกิดความอิจฉาริษยา ยิ่งเก่ง โดดเด่นเหนือคนอื่นด้วยดีवानหรือใกล้เคียง หรือกระทั่งคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว หลายคนจึงอยากดิ่งหล่อนลงมา อายุเท่านี้อย่าเพิ่งบินให้สูงนัก ลงมาก่อนได้ลงมา ทว่าไอริธพระนางแรงกล้าว่าหล่อนเป็นหงส์ จะบินให้สูงตามศักยภาพที่มี และจะสูงขึ้นไปอีกแน่นอน

หญิงสาวไม่แน่ใจว่าผู้ชายที่จ้องมองหล่อนด้วยสายตาเย็นชาอย่างพาพิศคิดแบบไหน เธออยากจุดหล่อนลงมาอย่างเช่นคนอื่น หรือส่งให้สูงขึ้นไปอีก แต่หล่อนวาดไว้ให้เป็นอย่างหลัง ในยามที่มีมือหนาเอื้อมมาสัมผัสมือหล่อนแผ่วเบา ในที่ลับสายตา เจ้านายคนนี้อ่อนโยนหวานไหว

“รตเสียหรือริธ” คุณไอริธกลับกลายเป็นริธ...ชื่อเรียกของคนคุ้นเคย ความสัมพันธ์ซ้อนเร้นที่คนในบริษัทระแคะระคาย แต่ไม่มีใครรู้แน่ชัด คนนอกยังมองว่าไอริธเป็นคนที่ถูกดูมากที่สุดในบรรดาผู้จัดการทั้งหมดของบริษัท ต่อหน้าพนักงานคนอื่นพาพิศมักมองหล่อนด้วยดวงตาดูกร้าว ไร้ปรานี แต่เมื่ออยู่กับหล่อนเพียงลำพัง สายตาเขาหวานเชื่อมชวนคะนึงหา เช่นนี้ไม่ใช่หรือหล่อนถึง ‘รัก’ เขานักหนา

“คะ พาไปเข้าอยู่ ช่างจะต้องรออะไหล่ วันจันทร์คงเสร็จ” คนบอกนึกถึงรถมือสอง คันเล็ก หล่อนมีเงินพอซื้อแค่นั้น ถึงเป็นมือสองก็เป็น

มือสองอย่างใหม่ พาติศเป็นคนซื้อมาให้ในราคาที่ถูกกว่าราคามือหนึ่งอยู่มากโขจากเพื่อนของเขาที่เปลี่ยนรถเป็นว่าเล่น เขาแค่หา...แต่เงินที่ซื้อไอรินเก็บหอมรอมริบเอาเอง ผ่อนส่งเป็นงวด เดือนหน้าถึงงวดสุดท้ายแล้ว

หล่อนไม่ได้คบกับเขาเพื่อเงิน เพราะฉะนั้นพาติศไม่เคยต้องออกอะไรให้ ทุกอย่างมาจากกระเป๋าของหล่อนทั้งสิ้น ยกเว้นอย่างเดียวที่ยอมให้เขาช่วยให้...ค่าโรงแรม ไอรินสะท้อนในอก ในโลกของความจริง บางครั้ง ‘รักแท้’ ต้องมีข้อพิสูจน์บ้าง ต้องแลกบ้างเล็กน้อยเพื่อให้ได้ครอบครอง กับพาติศหล่อนยอมเขาทั้งหัวใจ

“ดีเลย” เสียงเขาหนุ่มละมุน “วันพรุ่งนี้ตอนเช้าผมจะไปรับริคนที่คอนโดฯ ผมบอกเขาแล้วว่าจะไปดูงาน กลับวันอาทิตย์ ริณไปด้วยกันนะ ค้างหนึ่งคืน...เราไม่ได้อยู่ด้วยกันนานแล้ว ผมคิดถึง อยู่ที่บ้านริหาวังหวนคุยกันไม่ได้เลย” มือหนากระชับมือเล็กแน่นขึ้น

ไอรินใจอ่อนยวบยาบ พ่ายแพ้เขาหมดทุกทาง

“ก็ได้ค่ะ เตี้ยวริณไปทำงานก่อนนะค่ะ” หล่อนว่าแล้วลูบขึ้นยืนรวบผมไว้ให้อ้อมแขนขณะเดินออกไป

พาติศมองตามร่างสูงระหงจนลับสายตา เขาไม่เคยเจอใครเหมือนไอริน หล่อนสะดุดตาตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กฝึกงาน วินัยดีเยี่ยม ความคิดฉลาด คำพูดจะฉาน เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีมั่นใจในตัวเอง และหล่อนก็มีดีให้ต้องมันไมใช่หรือ ไม่ว่าจะเป็นความสวยตริ่งตรา ความเก่ง ความขยัน แม้กระทั่งความทะนงที่น่าหลงใหลชื่นชม

ความสัมพันธ์ของเขากับลูกน้องสาวสวยคนนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อไร พาติศไม่แน่ใจ รู้แต่ว่ามันกำลังดำเนินมาด้วยดี และจะตีย่างนี้ต่อไป ไอรินคือแรงงานสำคัญที่ขับเคลื่อนบริษัท ขณะที่เขาก็เป็นคนที่พาหล่อนก้าวไปถึงฝั่งแห่งความฝัน เมื่อต่างก่อเกื้อเอื้อหนุนกันและกัน ทำไม...อนาคตจะไม่สวยงาม

ไอริณบินออกจากบ้านมาอย่างสง่างาม แบกความหวังและทำทุกอย่าง ด้วยความสามารถของตัวเอง เมื่อยามที่รับปริญญา ตากับยายได้เห็นแล้วว่าหลานสาวคนนี้เป็นเช่นไร กระดาษใบนั้นคือหน้าตา คือเกียรติยศที่ตากับยายอวดครอบครัวได้อย่างดีแขวนเอาไว้บนฝาบ้าน และต่อไปหล่อนจะนำความภาคภูมิใจอย่างอื่นไปให้ หญิงสาวมองเมืองหลวงกว้างใหญ่ผ่านม่านสีครีมที่กั้นอยู่ระหว่างห้องทำงานกับวิวสวยแสนรื่นวยข้างนอก ก่อนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้และผ่อนลมหายใจยาว

ความสัมพันธ์ของหล่อนกับพาทิศต้องแอบรักแอบซ่อนมาแรมปี ตั้งแต่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการจนได้เลื่อนขั้น ทุกอย่างต้องลึกลับซ่อนเร้น ห้ามมิให้ใครรู้ อึดอัดแต่ไอริณก็ยังอดทน เพราะหล่อนหวังว่าวันหนึ่งจะพาผู้ชายคนนี้กลับไป หล่อนจะกลับไปในฐานะภรรยาเจ้าของบริษัทออกแบบมาแรงอย่างพาทิศ ว่าคุณภาพมันยังอยู่แสนไกล...และต้องแลกด้วยความอดทนราคาแสนแพง

คนที่ทำให้ไอริณต้องอดทนก้าวขายาวๆ เข้ามาในบริษัท พนักงานยืมแยมต้อนรับเป็นอย่างดี รูปร่างเล็กบางอย่างคุณหนูลูกผู้ดี ผิวขาวเกือบซีด แต่ดวงหน้าผุดผ่องกระจ่าง อาจเพราะผนังห้องเป็นกระจก ไอริณจึงมองเห็นแม่ในยามที่คนสวมชุดสีชมพูอมส้มอ่อนๆ ก้าวเข้าไปใกล้ประตูห้องของพาทิศ เห็นแม่ในยามที่ชายหนุ่มเดินออกมาแล้วยิ้มรับเขาเหลือบตามองหล่อนครู่หนึ่งในมุมที่แสนไกล ไอริณไม่รู้ว่าสายตาของเขาสื่อความอะไรขณะที่ท่อนแขนแข็งแกร่งเอื้อมโอบรอบเอวบางคอดกั้วแล้วประคองพาเข้าไปในห้อง

หัวใจหล่อนทำด้วยอะไรกันนะ แม้จะรู้ยังเจ็บแปลบเสปสัน พาทิศเป็นคนมีเจ้าของ ไม่ใช่แฟนหรือคู่หมั้น...แต่เป็นภรรยา แน่نونว่าแม่ในยามนี้ไอริณก็ยังระลึกว่าหล่อนดำรงฐานะ ชู้! เมียน้อย เมียเก็บ หรืออะไรก็ตามที่คนจะสรรหาคำมาเรียก ใช้หล่อนไม่รู้สีก ใช้หล่อนทิ้งศักดิ์ศรีที่เคยทรงง แต่ 'รัก'...รักเท่านั้นที่ทำให้หญิงสาวยอมกลืนศักดิ์ศรีลง

ชั่วคราว แล้วรอวันหนึ่งที่จะก้าวขึ้นเป็นที่หนึ่งโดยไร้ข้อครหา

“ริน...” เสียงเรียกจากคนที่แฉ่มประตูลแล้วโผล่หน้าเข้ามาทักทาย ดึงสติของไอริณกลับมา “ปะ...ไปกินข้าวกัน นี่เที่ยงกว่าแล้ว” คนพูดก้มลงมองนาฬิกา เธอเป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมงานไม่กี่คนที่หญิงสาวพอจะคบหาได้อย่างสนิทใจ

ยามนั้นเจ้าของห้องหยัดกายลุกขึ้นยืนแล้วลงมารับประทานอาหารที่ด้านล่างของตึก ซึ่งเป็นโรงอาหารเล็กๆ ที่เหมาะกับพนักงานเดินดินเช่นหล่อน พาใช้ภัตตาคารหรูหรอย่างที่เขาติดกำลังประกอบภรรยาของเขาเดินหายลับจากสายตาหล่อนไป

“อิจฉาเมียคุณทิศเนอะริน ความจริงต้องบอกว่าอิจฉาคุณทิศมากกว่า ก็เหม...คุณทิศนะหนูตักถึงข้าวสาร เอาเงินมรดกเมียมาเปิดบริษัทได้ใหญ่โตขนาดนี้” เสียงพูดเข้าหูเรื่อยๆ ตั้งแต่หล่อนเริ่มเข้ามาฝึกงาน และนี่อาจจะเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้พาทิศไม่อาจจะหย่าขาดจากภรรยาคนนี้ได้เสียที เพราะเขาใช้มรดกเก่าของภรรยาเป็นต้นทุนสร้างบริษัท เขาจึงไม่อาจทิ้งอีกฝ่ายไปได้ ถ้าทำเช่นนั้นเงินสนับสนุนคงหายไป บริษัทจะล้มครืนลง เขาบอกเสมอ

“รินรอก่อน รอผมสร้างเนื้อสร้างตัวได้ก่อนนะริน พอผมเปิดบริษัทของตัวเองได้ ถึงตอนนั้นผมคงเป็นอิสระ”

เขา ‘คง’ เช่นนี้มาสองปีแล้ว สองปีที่ไอริณรอคอยอย่างไว้วางใจ หว่าไม่เคยมีอะไรคืบหน้า เขายังเป็นสามีที่ดีของผู้หญิงคนนั้นเสมอมาจนหล่อนท้อ แต่ทุกครั้งที่ดีจะถอย พาทิศมักโอบกอดหล่อนเอาไว้แล้วกระซิบว่าเขารักหล่อนมากมายเท่าใด แล้วสุดท้ายก็จะจบลงแบบเดิม หัวใจไม่เข้มแข็งเอาเสียเลย

“ท่าทางคุณทิศจะรักภรรยามากนะคะ” ไอริณตอกย้ำตัวเอง

คู่สนทนามีได้ตีความเช่นนั้น กลับมองเหมือนผู้หญิงทั่วไปที่อิจฉาตำรอนเป็นธรรมดา คำตอบที่ได้จึงยิ่งกระแทกลงกลางใจคนฟังให้หัวใจ

สะท้อน

“ใช่ ทำทางรักกันจะตาย คุณทิศเกรงใจภรรยา ส่วนภรรยาก็ตามใจคุณทิศ เหมาะกันจะตายคุณนี่ อยู่กันยัด เชื่อฟี่ลี” พอหันมาเห็นหน้าซีตๆ ของเพื่อนร่วมงานก็หัวเราะแล้วตบไหล่เบาๆ “ริณก็สวย สวยเหมือนรูปปั้นเลย เดียวก็มีเทพบุตรมาสอยไปครองเอง เชื่อฟี่ลี ไปเถอะ ท้องฟี่ร้องจะแย่แล้ว” แล้วคนพูดก็จุดไอริณให้เดินตาม

หญิงสาวไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำว่าคู่สนทนาพูดอะไรต่อ อาหารที่วางอยู่ตรงหน้าก็แทบไร้รสชาติ ไม่รู้สึกถึงความเผ็ด หวาน เปรี้ยว หรือเค็ม ที่ชัดเจนอยู่ที่ปลายลิ้นและซึมเข้าไปถึงในอกคือรสขม จนกระทั่งมีเสียงร้องทัก หล่นถึงได้เงยหน้าขึ้น

“ริณ จำผู้จัดการที่เขาลาออกแล้วริณมาแทนเขาได้ไหม”

คนฟังพยักหน้าส่งๆ อย่างไม่ค่อยสนใจ

“เขาโดนดึงไปทำงานอีกบริษัทหนึ่ง เงินดีกว่าที่นี้มากโขเชียวนะ ตอนนีที่นั่นกำลังขาดคน เขาอยากให้คุณฟ่ายริณไปทำงานเพิ่ม เห็นว่าจะเปิดบริษัทย่อยในเครือ ผู้จัดการเขาชวนฟี่ ฟี่เลยมาชวนริณ ไปไหม จบโปรเจกต์นี้แล้วไปกัน”

“ริณไม่อยากทิ้งบริษัท” ไม่อยากทิ้งคุณทิศ...แน่นอนว่าประโยชน์หลังหล่นต่อเองในหัวใจ จะให้ทั้งพาทิศไปอยู่บริษัทใหม่อย่างนั้นหรือ หากเป็นเมื่อก่อน ก่อนที่หัวใจจะไหวหวัม ไอริณคงตอบรับอย่างง่ายดายอนาคตที่ยิ่งใหญ่ อนาคตที่จะส่งให้บินได้สูงยิ่งกว่าเดิม ทำไมจะไม่ปรารถนา ทว่าในยามนี้หัวใจมิใช่ของตัวเอง ทั้งได้หรือ แม้หัวใจนั้นจะมีเจ้าของร่วมครองก็ตามที

“ริณก็ตีไปเถอะ ฟี่โอ้ ผู้จัดการเขาตั้งใจให้มาชวนริณเลยนะเพราะริณทำงานดี ริณอยู่นี่ฟี่เห็นแต่คุณทิศแกชอบทำตาดูใส่ แกดูริณขนาดนี้ ริณยังจะทำงานที่นี้อีกหรือ อีกอย่าง คนที่นี้มีตั้งมาก ริณย้ายไปก็ไม่มีอะไรหอก ฟี่เขาไม่รีบ ริณอยากย้ายตอนไหนก็ได้ แต่ฟี่จะไปแล้วนะ

ต้นเดือนหน้า”

ไอริณเงยหน้าขึ้นมองสบตาคู่นั้น “เอาจริงหรือคะ”

“จริงสิ พี่มีลูกต้องเลี้ยง ถ้าทางนั้นเขาให้เงินดีกว่าก็ต้องไปไม่ใช่หรือ ริณเถอะ ทางนั้นโอกาสก้าวหน้ายังพอมี อยู่ทางนี้จะตันแค่ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลนะ พี่ว่าริณไปได้สูงกว่านี้ เชื้อฟีล”

คำกล่อมแกว่งหัวใจเหลือเกิน อยากไป แต่...คุณทิตจะอย่างไร ไม่มีหล่อนคุณทิตจะเป็นอย่างไร ห่วงเขา รักเขามากมาย คิดถึงแต่เขาก่อนเสมอ รัก...รักเท่านั้นที่หล่อนต้องการในยามนี้ รักแต่อย่างในนิยายที่เฟifah รักที่ยอมให้ทั้งชีวิตและหัวใจ

“ริณ...ทิ้งบริษัทไม่ได้หรอกค่ะ ขอบคุณนะค่ะ”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องรีบ...ริณยังมีเวลาคิด”

เช้าวันเสาร์ ลำแสงสีทองของแดดส่องผ่านม่านและมั่งลวดในคอนโดมิเนียมขนาดเล็กเข้ามากระทบกระเป๋าดำเดินทางใบน้อยของไอริณ หล่อนสวมชุดลำลองที่ดูเป็นทางการแล้วคว่ำกระเป๋าเดินออกมารอคนที่บอกว่าจะมารับที่ด้านหน้าคอนโดฯ ราคาถูกของหล่อน ไม่ช้าไม่นานรถหรูสีดำมันปละบาก็แล่นเข้ามาจอดเทียบ คนร่วมคอนโดฯ ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าของรถคันนั้นคือใคร

มีเสียงอื้ออึงหนาหู ว่าไอริณเป็นผู้หญิงของเสีย แต่หญิงสาวก็ประกาศตัวด้วยการซื้อรถคันเล็กๆ เป็นของตัวเอง หลังๆ หล่อนจึงเป็นฝ่ายออกไปหาเขามากกว่าที่จะให้เขามาหา เมื่อพบกันครึ่งทาง ต่างฝ่ายต่างก็สบายใจ ทว่าในวันนี้เขากลับมารับหล่อนอีกครั้ง

“ดูไรต์งานหรือคะ”

พาติศพยักหน้าเหมือนเช่นทุกครั้ง เวลาของเขากับหล่อนมีน้อยนิดทั้งที่เจอหน้ากันแทบทุกวัน ที่ได้อยู่ด้วยกันมากที่สุดคือเวลาไปดูไรต์งานต่างจังหวัดที่ไกล...จนแทบไม่มีใครรู้จัก ที่นั่นเขาจะเปิดห้องใน

โรงแรมหรูหราก็ให้หล่อนนั่งรอเหมือนภรรยารอสามีกลับบ้าน แตกต่าง
กันเพียงสถานที่และสถานภาพ

“ความจริงอาจจะต้องกลับไ้ พ่อภรรยาผมป่วยเข้าโรงพยาบาล
เห็นว่าเขาจะต้องไปเฝ้าพ่อ พอดีกับผมออกมาดูงาน แต่ต้องรีบกลับไป
เยี่ยมให้เขาเจอหน้าเสียหน่อย ประเดี๋ยวเขาจะหาว่าลูกเขยไม่สนใจ” เขา
พูดเรื่อยๆ แทบไม่ได้สนใจคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เสียด้วยซ้ำ

มือน้อยขยุ้มชายเสื้อที่ตัดจากผ้าบางเบาจนเป็นรอยยับยู่

เขาเคยพูดว่า ‘รอ...รอก่อนริณ รออีกสักนิดนะ รอ...’

สุดท้ายไอริณได้ยินแค่คำว่า ‘รอ’ แต่เขาไม่เคยทำอย่างที่พูดให้
เป็นจริงเลยสักครั้ง เขาไม่เคยทำท่าเหมือนนกที่อยากจะมีบินออกจาก
รังของพ่อตา จะกี่วัน ก็เดือน ก็ปี เขาก็เป็นนกที่ซุกอยู่ใต้ปีกกว้างใหญ่ที่
อบอุ่นและมั่นคงนั้นอยู่ดี บางทีคนรอก็ลื้มเล ดังนั้นเมื่อหล่อนและเขาก็้าว
เข้ามาในห้องชุดสุดหรูของโรงแรม และมีเวลานิดหน่อยก่อนที่จะเขาจะออก
ไปดูงานข้างนอก หญิงสาวจึงถามเขา

“เมื่อไหร่คุณคิดจะทำอย่างที่พูดล่ะคะ”

“อย่างไรริณ ที่ผมบอกว่าจะพาคุณไปเมืองนอกหรือเปล่า ไป
ใหม่...เดี๋ยวรอให้ผมเสร็จงานจากโปรเจกต์ใหญ่นี้ก่อนแล้วเราไปเที่ยวกัน
ผมจะบอกเขาว่าไปดูงานต่างประเทศ เขาไม่ชอบเดินทางหรอก แล้วเรา
จะไปไหน ยุโรป เอเชีย ผมให้ริณเลือก แต่รออีกเดี๋ยวนะริณ”

มันคงเป็นคำติดปากของเขา อะไรๆ พาติศก็จะให้หล่อน ‘รอ
รอเดี๋ยว’ อยู่อย่างนั้น คำถามที่จะถามเลยถูกกลืนหายไปในลำคอ
แห้งผากของหล่อน ปล่อยให้เขาออกไปดูงาน ส่วนตัวเอง...นั่งรอ ช่วงนี้
ที่ไอริณมีเวลาได้ขบคิด ทำไมหล่อนต้องรอ ใช้...อย่างที่เคยหลายคนพูด
หล่อนไปได้ไกลกว่านี้ ยามจะบินย่อมบินได้สูงกว่านี้ อาจจะเพราะว่ารัก...
อาจจะเพราะว่าหล่อนรักพาติศก็เป็นได้ รักจึงอยากจะรอเขาอย่างนั้นหรือ
รอทั้งที่ไม่เคยรู้ว่าเขาจะทำได้เมื่อไรอย่างนั้นหรือ

ชู! สถานภาพนี้ต่างหากที่ตอกหมุดลงในหัวใจของไอริน ดีแล้ว หรือที่จะทำให้ตัวเองเป็นแบบนี้ ดีแล้วหรือที่จะปล่อยให้ตัวเองตกต่ำ เพราะคำนี้ กลืนน้ำตาเธอมาหลายปี ในนิยามนี้นางเอกคนใดบ้างที่ดำรงฐานะเป็นเพียงชู้อย่างภาคภูมิ

รัก...อย่างที่เคยไฝ่ฝันหมายถึงการเป็นของเขาแค่คนเดียวหรือเปล่า หมายถึงการเป็นหนึ่งเดียวหรืออย่างน้อยที่สุดคือเป็น 'เมียหลวง' หรือเปล่า หัวใจดวงน้อยสับสนรุนแรง แต่ที่ชัดเจนตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาแสนแสนคือ หล่อนเจ็บช้ำเกินพอที่จะอยู่ในฐานะนี้ เป็นแบบนี้ แอบลักแอบขโมยของเขากิน เพราะหวังจะได้ผงาดขึ้นมาแทนที่ภรรยาแสนดีของเขา หล่อนเยาะแล้วหัวเราะตัวเองในกระจก

ไอริน...ผู้หญิงคนนี้มีอะไรบ้างที่ผิดแผกแตกต่างจากคนอื่น มิได้เลย แม้ฐานะทางครอบครัวหล่อนไม่ร่ำรวย ทว่าหล่อนย่อมรู้ดีกว่าใครว่าเงินทอง ฐานะ หามาได้ด้วยสมองและสองมือ ราชจนเสมอทดเทียมกันได้ บ่อยไปที่คนรวยจะกลับมายากจน และคนจนจะทำงานตัวเป็นเกลียวจนร่ำรวย มิใช่ด้วยความเป็นลูกกำพร้า ไอรินนี้ขอบคุณข้อนี้ด้วยซ้ำ เพราะมันทำให้หล่อนพยายามเหนือคนทั่วไป ปราบปรามความสำเร็จเหนือคนอื่นเสมอมา ด้วยสติปัญญาที่ไม่ด้อยค่ากว่าใคร ด้วยรูปโฉมของตัวเองที่งดงาม ใช่...ไอรินรู้ว่าตัวเองงาม และถ้าพูดถึงความสวยงาม หล่อนเหนือกว่าผู้หญิงที่เป็นภรรยาของพาติศแน่นอน!

เย็นย่ำ เมื่อแสงอาทิตย์ลับหายไปจากขอบฟ้า พาติศกลับมาที่ห้องด้วยสภาพร่างกายอ่อนล้าและเต็มไปด้วยความเมื่อยขบ เขาโยนกระเป๋าไปทางหนึ่ง รองเท้าไปทางหนึ่ง และหย่อนกายลงบนเตียงหนานุ่ม โดยมีคนที่เพิ่งออกจากห้องน้ำตามเก็บซากให้เช่นทุกครั้ง สุดท้ายก็มาหย่อนกายลงนั่งข้างๆ เขาก่อนจะนวดอย่างคนรู้ใจ รู้ว่าจุดใดควรลงน้ำหนักมือเท่าใด เพราะนวดให้ดากับยายเป็นประจำ แล้วพาติศก็พึงใจในวิธี

ปรนนิบัติแบบนี้ เขานอนหลับตานิ่งๆ บางคราวก็หลับไปจริงๆ

“คุณทิดว่ารินสวยไหมคะ” อยู่ๆ คนที่นวดก็ถามขึ้นมา

ร่างหนาแกร่งพลิกกลับมาจนหล่อนต้องหยุดมือ เขามองสบตาสะท้อนก่อนจะเอื้อมมือรั้งตัวหล่อนแล้วลูกรู้นั่งในท่าขัดสมาธิ ก่อนรวบไอรินไปกอดไว้ ญุมฏกกับลำคอระหงสุดกลืนตัวหอมอ่อนๆ ของคนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ

“สวยสิ รินสวยกว่าใครทั้งหมดที่ผมเคยเจอมาเลย”

ไอรินสวยอย่างที่เขาว่า ความจริงที่หลุดออกมาไม่ใช่เพียงเพื่อเอาใจ ทว่าซมอย่างจริงใจ หล่อนสวยเหมือนรูปสลัก ทั้งคิ้ว คาง ปาก ตา หูอย่างล้นชวนมอง หลายครั้งหลายคราพาทิดไม่อยากให้เวลาหยุดลง เขาปรารถนาจะอยู่ใกล้ๆ ของน้ามองอย่างนี้ให้เนิ่นนานกว่าที่ควรจะเป็น เขาย้ำคำพูดและความคิดของตัวเองด้วยการลูบแขนกลมกลิ้งเบาๆ แล้วซุกหน้าวางคางที่ไหล่กลมมน เอวเล็กเท่านี้เอง ผิวนิเียนเรียบอย่างกับเนื้อแพรว ไอรินจัดเป็นพวก...ไร้ที่ติ

เขาหอมแก้มซ้ายขวา และเมื่อหญิงสาวผินหน้ากลับมามอง เขาก็ไม่ปล่อยยให้หล่อนได้พูด เขาปิดปากด้วยปาก ด้วยความปรารถนาที่มากมายอยู่ในหัวใจ ไอรินสนองความต้องการของเขาอย่างเชื่องช้างดงามที่สุด พาทิดไม่เคยคิดว่าจะลุ่มหลงผู้หญิงคนไหน ทว่าเขาก็ได้พบแล้วว่าตัวเองลุ่มหลงความงามของไอริน ความเรียบง่ายที่สง่างามของหล่อน มือหนาแปะไปทั่วเรือนร่างบอบบาง เขาซ้อนเอวหล่อนขึ้นขณะที่ใช้มืออีกข้างกดไหล่หล่อนให้นอนราบไปกับเตียง หญิงสาวไขว่คว้าหาอากาศหายใจเมื่อเกมรักเริ่มขึ้น

“แล้วคุณรักรินไหมคะ”

“อย่าถามอีกเลย อย่าฆ่าผมให้ตายด้วยการถามอะไรอีกเลยริน”
เสียงเขาแหบพร่า

ไอรินมิได้ขัดขึ้นสัมผัสจากเขา หัวใจหล่อนเต้นแรงราวกับจิ้งหะ

กลอง แล้วเขาก็สลัดเสื้อผ้าราคาถูกของหล่อนลงไปกองข้างเตียง เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้เสมอ นับจากวันแรกที่ยินยอมพร้อมใจเป็นของเขา ร่างกายแลกรักแท้ หล่อนให้เขาทุกสิ่งเพราะปรารถนากลับคืนเพียงสิ่งเดียวคือ ‘รักแท้’

บางที...ไอรินกับพาติศอาจจะตีค่ารักแท้ต่างความหมายกันก็เป็นได้

แล้วพาติศก็หอบจนตัวโยน ขณะที่ไอรินนอนนิ่ง ทรวงอกกระเพื่อมสะท้านด้วยอาการหายใจอย่างรุนแรง แว่เสียงคนหอบหัวเราะอยู่ไม่ไกลนัก โลกสว่างเพียงชั่วครู่แล้วดับ หึงสาวเอียงหัวไปนอนเกยชบบนท่อนแขนแข็งแรง วนเวียนเช่นนี้เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

“เมื่อไหร่คุณทิจจะทำตามสัญญา”

“รินอยากไปเที่ยวที่ไหนล่ะ”

“เปล่า” เสียงหล่อนลั่น “เปล่าค่ะ รินหมายถึงสัญญาอีกข้อ สัญญาที่ว่าคุณทิจจะหย่า แล้วเราจะแต่งงานกัน รินไม่อยากเป็นแบบนี้เลย ถ้าตากับยายรู้จะคิดยังไง” ตากับยายจะคิดอย่างไรถ้าหลานสาวที่วาดหวังไว้เป็นได้เพียงเมียหน้าของคนอื่นเขา

“ผมบอกแล้วไง รินต้องรอก่อน” เสียงเขานุ่มเนิบ ไม่บ่งบอกอารมณ์

“แต่รินรอมานานแล้วนะคะ คุณทิจจะให้รินรอถึงเมื่อไหร่ รินไม่อยากเป็นเมียหน้าของคุณแบบนี้ รินอยาก...อยากเป็นเมียของคุณทิจจริงๆ” เมียที่เขาพาไปไหนมาไหน เมียที่เขายกย่องเชิดหน้าชูตา หล่อนปรารถนาจะเป็นเช่นนั้น และนั่นเองที่ทำให้ชายหนุ่มผลจากเธอแล้วลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางเหนื่อยหน่าย

“ก็ไหนรินว่ารักผม รักผมแล้วทำไมรินไม่รอ”

“รินรักคุณทิจ แต่...รักแล้วรินต้องกลืนคักดีศรีตัวเองหรือคะ รินรออะไรก็ได้ แต่ไม่อยากรอ...แล้วถูกตราหน้าว่าเป็นเมียหน้า บริษัทของ

คุณทศก็แข็งแรงมั่นคงแล้วนี่คะ ไม่เห็นต้องพึ่งบารมีพ่อภรรยาคุณอีกแล้ว ทำไมคุณไม่หย่ากับเธอแล้วมาแต่งงานกับรินเสียที” เสียงถามของหล่อนเหมือนว่าวอนเขาเสียมากกว่า

“อย่าคิดอะไรเป็นเด็กๆ เรื่องมันไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอกนะริน พ่อภรรยาผมเขามีอิทธิพลมาก เขาพาบริษัทของผมไปได้ไกลกว่านี้มาก รินเข้าใจไหมว่าผมไม่อยากจะจบตัวเองอยู่แค่นี้ ในเมื่อตัวผมเองไปได้ไกลกว่านี้ ไกลกว่านี้มากนะริน”

ไอรินโหล่สะท้าน หล่อนกับเขาไม่ได้แตกต่างกันเลย ไม่ผิดไปเลย แม้แต่น้อยเมื่อต่างฝ่ายต่างมีฝัน วันหนึ่งจะบินให้สูง เมื่อสูงจะบินให้ไกล เขาหวังบินให้ไกลโดยซุกปีกกว้างใหญ่ของพ่อตา ส่วนหล่อนหวังบินให้สูงด้วยปีกของเขา หวังว่า...เขาจะพาบิน แต่ถ้อยคำสุดท้ายของเขากระทบหัวใจของหล่อนอย่างรุนแรง

“รอก่อนนะริน”

ไอรินรู้ ชีวิตหล่อนไม่มีเวลามากมายมานั่งรอเขาหรอก

เช้าวันจันทร์ที่ทุกอย่างควรจะดำเนินต่อไปตามเส้นทางของมัน พาทศกลับจากไปดูไซต์งาน ไปเยี่ยมพ่อตาที่ความจริงเป็นแค่โรคสาออยยของคนแก่เท่านั้น เรื่องที่ไอรินพูดกับเขาที่โรงแรมยังรบกวนหัวใจเขาอยู่ไม่น้อย จริงอยู่ที่เขาอาจจะชอบหล่อนไม่น้อย แต่นั่นก็ไม่ได้หมายถึงว่าเขาจะต้องยอมทั้งอนาคตไว้ที่ไอรินไม่ใช่หรือ ในเมื่อพ่อตายังช่วยเขาได้มากกว่านี้ เยอะกว่านี้ รอ...ไปเถอะ เพราะเขาเองก็ไม่รู้จะให้หญิงสาวรอถึงเมื่อไร อาจจะรอจนกว่าเขาจะเบื่อหล่อนกระมัง เขาถึงจะยอมปล่อยและบอกว่า...อย่ารอ

แต่วันนี้ไอรินไม่อยาก...รอ หล่อนผลักประตูห้องเข้ามา วันนี้หล่อนสวมเสื้อสีส้มอ่อนตัวเก่งที่ซื้อมาให้ยิ่งขาว

พาทศยิ้มน้อยๆ เพราะไอรินคงรู้หน้าที่ของตัวเองดีแล้ว แต่แล้ว

เขาก็หุบยิ้มแทบไม่ทันเมื่อหล่อนเลื่อนซองขาวเข้ามาใกล้ แล้วพูดด้วย
น้ำเสียงเรียบเรื่อยชวนฟัง

“ฉันมายื่นจดหมายลาออกค่ะ”

2

เปลี่ยนรัง

“คิดบ้างอะไรอยู่” เสียงเขาหัวนหัว ส่ายตาที่มองทอดมาดุกร้าวในแบบที่หล่อนคิดว่าอย่างไรก็ต้องเจอ

ไอรินไม่ได้สะท้อนต่อเสียงของเขาหรือดวงตาคู่นั้น เขาคิดว่าหล่อนใช้เวลาานานเท่าไรหรือในการตัดสินใจเดินออกไปจากชีวิตของเขาไม่ง่ายเลยกับการที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะต้องทิ้งความมั่นคงและความรักไปหาสิ่งที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรข้างหน้า

“คิดหาทางออกให้ตัวเองไปละ”

“ทางออกด้วยการลาออกนี่นะหรือ ทำไม หรือว่าคุณมีปัญหาอะไรกับใครในบริษัท” พาทิสทำเสียงอ่อนลง เขาเรียนรู้ว่าไอรินไม่ใช่คนประเภทที่จะยอมให้ใครมาตะโกนใส่หน้าอยู่ฝ่ายเดียว ถ้าเขาร้าว...บางทีเธออาจจะวิ่งหนีเขาไปได้ “มีอะไรบอกผม เดี่ยวผมจัดการให้”

“เปล่าค่ะ ไม่ได้มีปัญหากับใครเลยคะ จะมีก็แต่ปัญหากับเจ้าของบริษัทเท่านั้นเอง”

“ผม?” เขาชี้ที่ตัวเอง “เรามีปัญหาอะไรกัน”

“ริณไม่อยากจะเมียน้อยของคุณอีกแล้ว ริณไม่อยากจะทนอยู่ในสภาพแบบนี้ คุณก็คิดไม่รู้ว่ามันทั้งอึดอัดแล้วก็เสียศักดิ์ศรีแค่นั้น ริณไม่อยากจะทนกินน้ำใต้ตอกของใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามันจะเป็นการกินโดยที่ไม่รู้ว่าจะไปสิ้นสุดตอนไหน ริณเบื่อ” หล่อนสารภาพ มันน่า

เบื้อและเจ็บปวดเกินกว่าที่จะต้องทน

เจ้าของห้องมองผ่านกระจกไป พนักงานข้างนอกยังน้อย และเสียงของเขาก็ยังไม่เล็ดลอดออกไป ชายหนุ่มจึงเอื้อมมือไปดึงมือบางมากุมเอาไว้แล้วอดอ้อนอย่างที่เคยใช้ได้ผลมาตลอด

“ริณไม่รักผมแล้วหรือ”

ไอริณสะบัดมือเขาออก “ริณรักคุณทิศ แล้วก็เพราะรักไม่ใช่หรือคะ ริณถึงได้ทนมาตลอด แต่คุณทิศก็ยังไม่ลงมือทำอะไรเสียที ริณเบื้อที่จะต้องคอยหลบซ่อน เบื้อที่จะต้องมองเห็นคุณมีความสุขกับภรรยา เบื้อที่ต้องนั่งน้ำตาตกในอยู่คนเดียวโดยที่คุณทิศไม่เคยเห็นใจริณเลย” เสียงหล่อ่นไม่เบา แต่ก็ไม่ต้องพอให้คนข้างนอกได้ยินแน่นอน

“สิ่งที่ผมให้ริณมันยังไม่พออีกหรือ”

ไอริณหัวเราะ “คุณหรือให้ คุณให้อะไรริณนอกจากเรียกร้องจากริณ จากร่างกายของริณ”

ประกายในดวงตาของพาติศดุกร้าวยามเขาจ้องมองหล่อ่น แวตาอย่างนี้ที่กดใจคนถูกมองให้ปวดร้าว เขาไม่ผิดไปจากแต่ก่อนเลย เอาแต่เรียกร้อง...แล้วก็เรียกร้อง

“ผมหรือไม่เคยให้อะไรริณ ริณคิดว่าตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลที่ริณนั่งอยู่ทุกวันนี้มีเจ้าของบริษัทที่ไหนบ้างที่เขาจะยกให้เด็กใหม่ที่เพิ่งจบมาไม่กี่ปี ต่อให้ริณจบเมืองนอก เขาก็ต้องให้ฝึกงานกันอีกนานกว่าจะให้หนึ่งได้ แต่ผม...เพราะผมนะริณ คุณถึงได้เข้ามานั่งตำแหน่งนี้ เงินเดือนของคุณ โบนัสประจำปี คิดว่าเพราะใครคุณถึงได้มากกว่าคนอื่นเขา!”

เส้นคนฟังซึ่งจนตึง “หยุดนะคุณทิศ ริณได้งานเพราะความสามารถของริณ แล้วอย่างอื่นที่คุณให้ คุณก็ให้เพราะมันเป็นของตอบแทนร่างกายที่คุณเสพสมอยู่ไม่ใช่หรือไง คุณให้แต่สิ่งที่ริณไม่อยากจะ ริณอยากได้ ทะเบียนสมรส อยากได้นามสกุลของคุณ อยากได้ตำแหน่งที่จะยืนข้างๆ คุณมากกว่าเงินทองแล้วก็ได้ของแบบนี้”

“ริณไม่หวังมากไปหน่อยหรือ” เสียงเขาเยาะหยัน

คนฟังโกรธจนหน้าแดง “ริณเป็นเมียคุณทิศ คุณให้ความหวังริณ แล้วผิดหรือไงที่ริณจะหวัง ริณไม่ได้คิดจะเสียให้คุณฟรีๆ โดยที่ไม่หวังอะไรเลยหรอกนะคุณทิศ ริณรักคุณ ริณก็อยากเป็นเมียคุณ เมียที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ในเมื่อคุณให้ริณไม่ได้ ริณก็ไม่จำเป็นต้องทนอยู่ไม่ใช่หรือคะ” ปลายคางมนเซ็ดขึ้นอย่างคนที่ทระนง

พาทิศนึกขำแกมโมโห

“คุณจะเพิ่งมารักศักดิ์ศรีอะไรตอนนี้ ริณ ตอนแรกที่คุณมีอะไรกับผมไม่ใช่ว่าคุณเตรียมใจจะเป็นเมียน้อยอยู่แล้วหรือ แล้วไอ้ที่คุณทนมาได้ตั้งสองสามปีล่ะ ทำไมเพิ่งมาคิดได้เอาตอนนี้ ไม่ใช่ว่ามีไอ้เสียหน้าโง่ที่ไหนเขาจะรับคุณไปเลี้ยงในรักรักใหม่ของคุณหรอกนะ”

เขาเยาะเย้ยถากถาง คนฟังทั้งเจ็ดทั้งอายเพราะไม่ผิดไปจากที่เขาพูด ทำไมหล่อนเพิ่งมารักศักดิ์ศรีเอาตอนนี้ทั้งที่ทนมาได้ตั้งหลายปีหรือเพราะว่ามีที่ใหม่ให้พักจึงโผล่ออกจากรักรักเก่า

“อย่างน้อยริณก็ยังคิดได้ว่าที่ผ่านมาริณมันโง่ขนาดไหน โง่ที่ยอมเป็นเครื่องบำเรอความใคร่ของผู้ชายที่ไม่เคยรักริณจริงๆ เลยอย่างคุณทิศ” ถ้าไม่เกรงใจว่าห้องของเขาเป็นกระຈักใส่ที่คนข้างนอกแลเข้ามาเห็นได้ชัดเจน หรือไม่ว่าอายุผู้ชายคนนี้ หล่อนคงปล่อยให้ น้ำตาที่เอ่อจนเห็นในอกกลั่นออกมาแล้ว พาทิศจึงได้เห็นแต่ขอบตาแดงก่ำของผู้หญิงที่เป็นทั้งลูกน้องและคู่รัก

“ผมขอโทษ ผมรักริณ แต่เรื่องบางเรื่องมันต้องใช้เวลา ผมขอให้ริณรอ ริณจำได้ไหม”

ไอรินกลืนความเจ็บปวด กลืนน้ำตาเอาไว้ในอกขณะที่หล่อนเช็ดหน้าขึ้นอีกครั้ง “ริณไม่อยากจะรอในสถานะนี้ เราจะกลับมาคุยเรื่องนี้กันอีกครั้งตอนที่คุณทิศหย่ากับเมียแล้วกันนะคะ ริณจะคืนให้แก่ต่างหูคู่นี้” หล่อนถอดต่างหูมุกประดับเพชรราคาแพงที่เขาซื้อให้เป็นของขวัญ

แล้วกระแทกลงตรงหน้าเขา “มีแค่ต่างหูชิ้นนี้ที่คุณซื้อให้ นอกนั้นริณหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของริณเอง คงไม่ต้องคืนนะคะ”

พาทิสได้แต่เงยหน้าขึ้นมองขณะที่หญิงสาวเดินออกจากห้องไป เขาประเมินไอรินผิดไปมากเหลือเกิน หล่อนแกร่งและทะนงมากกว่าที่เขาคิด แต่ถึงอย่างนั้นเขายังรู้จักผู้หญิงคนนี้ดี คนทะนายนอยากจะไม่มีวันหยุดและเดินไปสู่ทางที่ต่ำกว่าที่เคยเดิน ลักวัน...หากไอรินได้เรียนรู้ว่าไม่มีอะไรที่จะให้หล่อนได้เท่าเขา นกน้อยตัวนี้จะบินกลับมารังเอง

ไอรินติดต่อผู้จัดการคนเก่าผ่านรุ่นพี่ที่ทำงานที่เคยชวนให้หล่อน
ลาออก ไม่นานเขาก็ตอบรับเข้าทำงานที่บริษัทใหม่ แม้จะไม่ใช่ในตำแหน่งที่เคยทำอย่างผู้จัดการฝ่ายบุคคล แต่ก็เริ่มต้นด้วยดีในตำแหน่งผู้ช่วยเงินเดือนสูงพร้อมความมั่นใจที่ว่าหน้าที่การงานจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและไปได้ไกลกว่าที่เคยผ่านมา บริษัทที่ย้ายมามีขนาดสามชั้น ตั้งอยู่บนตึกสูงกลางเมืองหลวง แม้จะเพิ่งสร้างใหม่ แต่ก็มีพนักงานและอุปกรณ์พร้อมสรรพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการดึงตัวพนักงานที่มีประวัติการทำงานดีมาจากหลายบริษัท

หลายครั้งไอรินเหม่อลอย คิดถึง โหยหา แต่เขาก็ไม่เคยติดต่อมา ทำราวกับว่าเมื่อหล่อนลาออกก็จะต้องแยกทางจากกันไปด้วย ไอรินได้แต่เฝ้าและขุ่นตัวเอง ในเมื่อหล่อนพูดเองว่าเขาไม่รัก แล้วหล่อนยังจะหวังอะไรกับคนที่ไม่เคยมีความรักให้แก่กัน ยังจะหวังเอาความคิดถึง ความปรารถนา หรือความหวังโยอะไรอีกหรือ

ก้าวแรกในที่ใหม่แม้ไม่ลำบาก แต่ก็ยังทำให้หวนระลึกถึงบรรยากาศเก่าๆ นึกถึงกระทั่งคนที่เบียดแรงผลักดันให้ต้องก้าวออกมา พาทิสจะคิดถึงหล่อนบ้างไหมหนอ ขณะที่ตัวหล่อนเองยังระลึกถึงเขาอยู่เนืองๆ เช่นนี้ ทางเดียวที่ทำได้ก็คือตั้งหน้าตั้งตาทำงานต่อไป

เกือบหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่เข้ามาทำงานวันแรก จนตอนนี้ไอริน

ยังไม่เคยได้เจอคนที่ เป็นเจ้าของบริษัทเลยสักครั้ง รู้แต่เพียงว่าเขาเป็นหนุ่มใหญ่ หักหัวก้าวหน้าและมองการณ์ไกล เขามักจะบินไปต่างประเทศบ่อยครั้ง และเปิดบริษัทเพื่อขยายธุรกิจ จะแปลกอะไรหากลูกน้องเช่นหล่อนจะแอบจินตนาการว่าเจ้านายเป็นเพียงชายวัยกลางคนหน้าตาเคร่งเครียด พุงยี่น สวมแว่นหนาเตอะ ทำทางดูกร้าวตามประกาศนร่ำรวยที่มีอายุ ที่นี้ไม่มีรูปของเขา แทบไม่มีใครพูดถึงเขาเลยด้วยซ้ำ

“พี่พจน์เคยเห็นเจ้าของบริษัทไหมคะ” ไม่รู้ว่านี่ก็ครั้นอะไร อยู่ๆ ไอริณก็ถามคนที่ยืนเยื้องอยู่เบื้องหน้าขณะรอลิฟต์ หลังจากกินอาหารกลางวันได้ตึกเสร็จเรียบร้อยแล้ว

พี่พจน์เป็นชายร่างอวบเกือบเตี้ย ทำงานมาก่อนหล่อนราวสองสามเดือน อย่างน้อยเขาก็คงจะเคยเห็นเจ้านายบ้าง

“คุณอานนท์หรือ ไม่เคยหรอก เขาเข้าบริษัทที่ไหนล่ะ”

“เป็นเจ้าของ แต่ไม่เข้าบริษัทตัวเองเลยหรือคะพี่พจน์”

“ไม่เข้า” เขาสำเหนียกเมื่อลิฟต์เปิดออกให้ไอริณได้แทรกตัวเข้าไปด้านใน

ก่อนลิฟต์จะปิด ไอริณกลับตาไวเห็นผู้ชายตัวสูงคนหนึ่งเดินตรงมา หล่อนจึงเอื้อมมือกดลิฟต์รอเขา โดยไม่สนใจด้วยซ้ำว่าเขามองหล่อนอย่างไร ได้ยินเพียงคำขอบคุณทุ่มลึกเบาๆ เพราะความสนใจทั้งหมดอยู่ที่คู่สนทนา

“คนในบริษัทแทบไม่เคยมีใครเห็นคุณอานนท์หรอก มีแต่เลขาฯ ของเขาเข้ามาเอารายงานบริษัทไปให้ ไม่รู้ว่าย่องอะไรนักหนา พี่ว่าถ้ายุ่งขนาดไม่มีเวลามาดูก็น่าจะปิดบริษัทมันเสียให้สิ้นเรื่องไป”

คนฟังหัวเราะ “ถ้าคุณอานนท์เขาปิด เราจะทำงานที่ไหนกันล่ะคะ”

“มันก็จริงของริณ แต่แหม...ก็น่าจะเข้ามาดูบ้าง เกิดลูกน้องยกยอกขึ้นมาจะทำยังไง บริษัทตัวเองแท้ๆ อาจจะมีเงินเหลือเยอะจนต้องมาผละเล่นก็ได้เนะ” คนพูดยิ้ม ไม่ได้จริงจังกับเรื่องนี้สัก เช่นเดียวกับ

ผู้ชายที่หล่อจนเผลอมองโดยไม่ตั้งใจ เขาเองก็ยิ้มเหมือนอยากจะหัวเราะเต็มที่

ในสายตาของหล่อผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นพนักงานระดับสูงของบริษัทแห่งในตึกนี้ เพราะทั้งวิธีการพูด การเดิน หรือแม้กระทั่งที่เขาทอดสายตามองมา เลือดฝ่ำก็บ่งบอกราคาแพงระดับชนิดที่เงินเดือนหล่อคนทั้งเดือนอาจจะซื้อได้เพียงเนกไทสักเส้นของเขา

“ขอโทษนะครับ เจ้านายของคุณคงแย่มาก” เสียงเขาทุ้มกังวานทรงอำนาจ

ไอรินกับพี่พจน์หันมองตาม ก่อนที่พี่พจน์จะตอบกลับด้วยเสียงราบเรียบ

“ก็ไม่ถึงกับแย่” จะบอกเรื่องแบบนี้กับคนแปลกหน้าคงไม่ได้ “เขาก็แค่ควรจะต้องแวะเวียนเข้ามาดูที่บริษัทให้มากกว่าที่ทำอยู่ทุกวันนี้เท่านั้นเอง ลูกน้องก็ต้องอยากรู้จริงไหมว่าเจ้านายตัวเองหน้าตาเป็นยังไง อ้อ...ผมลืมหามาไปเลยว่า คุณจะไปขึ้นไหนครับ”

“ไม่เป็นไรครับ ไปขึ้นเดียวกับคุณสองคนก็ได้” เขายิ้มแล้วเลื่อนสายตามองหญิงสาวที่ยืนจนแทบติดประตูลิฟต์ และไม่เอ่ยอะไรออกมาอีกจนกระทั่งถึงชั้นที่จะลง

บางที่ผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นลูกค้าของบริษัทก็ได้ แล้วการที่หล่อกับพี่พจน์ค้นหาเจ้านายไปแบบนั้นจะส่งผลอะไรบ้างไหมหนอ

“ไม่ทราบจะเข้าพบใครหรือคะ” อย่างน้อยหล่อก็ควรทำหน้าที่พนักงานที่ดีเมื่อเห็นเขายืนนิ่งอยู่หน้าประตูลิฟต์แล้วหันซ้ายหันขวาค่ายสำรวจอะไร ไอรินยอมรับว่าแม่ได้สบตาทรงอำนาจคนนั้นเพียงเสี้ยววินาทีเดียว หัวใจก็สั่นรุนแรง เพราะมันเต็มไปด้วยพลังความรู้สึกอย่างแรงกล้าบางอย่าง กลัว? เกรง? หรือแค่หวั่นไหว

“มาหาพนักงานครับ” เขาตอบเรียบง่าย ยึดตัวขึ้นตรงแล้วยิ้มให้ขณะที่มองราวกับสำรวจใบหน้าที่ทะลวงลงไปถึงความคิดและอารมณ์ใน

ดวงตาหล่น กับพาทิศก็เถอะ กับตาก็เถอะ ไม่เคยมีผู้ช่วยคนไหนที่ทำให้
ไอริณรู้สึกถึงอำนาจได้มากมายขนาดนี้มาก่อน

“พนักงานคนไหนคะ ฉันจะตามให้”

“พนักงานบริษัทนี้ทั้งบริษัทเลยครับ”

“เอ๊ะ! มีอะไรอะไรหรือคะ ถึงต้องมาหาพนักงานทั้งบริษัท”

“พอดีมารับผิดชอบความผิดครับ บังเอิญผมชื่ออานนท์ เป็น
เจ้าของบริษัทที่ไม่รู้จักกับผิดชอบภาระงานของตัวเอง ต้องให้พนักงานเอา
ไปบนึง”

ถึงหูไม่ผัด ไอริณก็อยากจะให้มันเป็นเพียงความเข้าใจผิดหรือ
การฟังผิด มากกว่าจะคิดว่าตัวเองได้นินทาเจ้านายให้เจ้าตัวฟังในลิฟต์
เสียแล้ว ชะตากรรมต่อไปคาดเดาได้ไม่ยาก

อานนท์มองลูกน้องของตัวเองแล้วยิ้ม ความจริงเป้าหมายของเขา
วันนี้คือการมาประชุมงานที่ชั้นถัดขึ้นไป บริษัทที่อยู่ตึกนี้เป็นของเขา
สามแห่ง ที่นี้ก็เป็นหนึ่งในนั้น ซึ่งเขาตั้งใจให้ลูกน้องคนสนิทดูแล แต่ดู
เหมือนว่าเขาจะทำเรื่องที่ไม่ถูกต้องเอาเสียเลยในความคิดของพนักงาน
เพราะเจ้าของบริษัทไม่เคยโผล่หน้ามาให้เห็นบ้างเลย และหญิงสาวใจดีที่
กดลิฟต์ให้เขาซึ่งยืนนิ่งตะลึงอยู่ข้างกายเขาในเวลานี้ก็สะดุดตาเขาตั้งแต่
ก้าวเข้ามาในลิฟต์

อาการที่หล่นยิ้มแล้วก้มหัวน้อยๆ ช่างชวนมอง ดวงหน้าจิ้มลิ้ม
นัยน์ตาใสเรไรเหมือนนกที่เพิ่งบินออกจากรังเป็นครั้งแรก ฟันเพรียว
สมส่วนเหมาะกับชุดทำงานเข้ารูป หากเขารู้ว่าที่นี่มีสิ่งเจริญตาเจริญใจ
แบบนี้ให้มอง เขาก็คงจะมาเสียนานแล้วก็ว่าได้

“ผมไม่น่าเชื่อถือพอจะเป็นประธานบริษัทหรือครับ” เขายิ้มแล้ว
แก้มถึงถาม

หญิงสาวหน้าแดงแค้นแดงด้วยละอายต่อการกระทำของตัวเองจน
ไม่รู้จะพูดอย่างไร กระทั่งคนที่ทำงานแทนเขาตลอดเวลาเกือบครึ่งปีที่ผ่านมา

มาเดินออกจากห้องทำงานเดินยิ้มตรงเข้ามาหา

“วันนี้ท่านจะเข้ามาไม่เห็นบอกผมก่อน มีธุระอะไรสำคัญอย่างนั้นหรือครับ ความจริงให้ผมเอาเอกสารเข้าไปให้ท่านดูก็ได้”

“ไม่ต้องบอกไอรินก็รู้ว่าเขาไม่ได้โกหก เลขฯ ของเขาวางเขาไว้ในตำแหน่งเคาพสูงที่สุดเสียขนาดนั้น หล่อนนึกโกรธปากพล่อยๆ ของตัวเองขณะเขาเรียก

“อ้อ คุณไอริน ผมวานไปบอกแม่บ้านให้หาน้ำกับของว่างเข้าไปที่ห้องของผมทีนะ ขอบคุณมาก”

หญิงสาวพยักหน้ารับไปอย่างนั้นตอนที่ก้มหน้าหลบสายตาเจ้านายชะรอยหล่อนกับพี่พจนจะได้หางานใหม่เป็นแน่ แล้วพี่พจนเองก็ตกอยู่ในอาการไม่ต่างกับนักตอนที่ไอรินว่าผู้ชายในลิปต์คนนั้นเป็นใคร หลังจากไอรินเดินไปแจ้งแม่บ้านตามที่ถูกให้ว่าวนมา แล้วไม่นานข่าวที่ว่าอานนท์เข้าบริษัทก็แพร่กระจายไปทั้งสามชั้น เขากลายเป็นจุดสนใจและหล่อนเองก็ถูกถาม

“คุณอานนท์หน้าตาเป็นยังไอริน”

“เอ๊ะ...หน้าตาหรือคะ” หญิงสาวพยายามวาดภาพเจ้านายในหัวอีกครั้ง นำแปลกที่หน้าของเขาลอยเด่นขึ้นอย่างง่ายตาย โครงหน้าคมเข้มแบบนั้น เขาอาจจะไม่หล่อเหลาอย่างพาทิศ แต่น่าเกรงขามมากกว่า มีความสุขุมและดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่า ถ้าจะเหนือกว่าพาทิศก็เห็นจะเป็นดวงตาทะลุทะลวงคุณั้น หล่อนไม่รู้ว่ในยามที่เขามองหล่อนเขาคิดอย่างไรเหมือนเห็นพนักงานปากพล่อยโง่ๆ คนหนึ่งหรือเปล่าหนอ

ความคิดหรือภาพที่อานนท์วาดเกี่ยวกับไอรินออกจะผิดแผกแตกต่าง
ไปจากที่หล่อนกลัวค่อนข้างไกล เพราะในสายตาผู้ชายคนนั้นแล้วไอรินเป็นคนที่น่าสนใจมากทีเดียว และอานนท์มองว่าบทสนทนาของไอรินกับเพื่อนร่วมงานในลิปต์ก็เป็นธรรมชาติที่ลูกน้องจะนิทาเจ้านาย มิหนำซ้ำ

เรื่องที่คุณทานนั้นก็จริง ยากที่เขาจะปฏิเสธได้ เขาเปิดบริษัทนี้ขึ้นมาแต่ก็ไม่ได้ดูแลหรือว่าใส่ใจมันอย่างที่ควรจะเป็น ไม่ผิดหรอกที่ไอรินหรือคนอื่นๆ จะมองว่าค่อนข้างแปลกที่เขาไม่เข้าบริษัท แต่วันนี้โชคดีที่เขาเข้ามา

“ท่านมีธุระอะไรหรือครับ” เลขานุการส่วนตัวถามทันทีที่เขาหย่อนก้นลงบนโซฟาในห้องของประธานบริษัท

“เปล่า วันนี้ฉันมีประชุมที่บริษัทข้างบน”

“อ้าว” เลขานุการอุทานสั้นๆ แต่คนฟังยิ้มพริบตา

“พอดีขึ้นลิฟต์ตัวเดียวกับพนักงานบริษัทเรา แล้วเขาคุยกันเรื่องที่เจ้านายไม่ยอมโผล่หน้ามาที่บริษัท เห็นว่าเป็นความผิดร้ายแรงก็เลยโผล่มาให้เห็นเสียหน่อย”

“ใครพูด เดี่ยวผมจัดการให้”

“ช่างมันเถอะ เพราะเขาก็พูดกันถูก อย่างน้อยฉันก็ควรมาดูแลบริษัทบ้าง ไม่ใช่เอาแต่ให้นายหอบเอกสารสรุปการประชุมไปให้อ่าน ว่าแต่...ผู้หญิงคนเมื่อครู่ที่นายเรียกเขาว่าไอรินนี่เป็นใคร ทำตำแหน่งไหนในบริษัท หวังว่าคงไม่ใช่ตำแหน่งประชาสัมพันธ์หรอกนะ” เขาหวังว่าหล่อนจะไม่ใช่แม่สาวประชาสัมพันธ์ที่เอาแต่ปั้นหน้าสวยไปวันๆ หรือส่งเสียงหวานกรอกหูโทรศัพท์ ผู้หญิงคนนั้นดูฉลาดกว่านั้น

“ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายบุคคลครับ คนนี้เก่ง เป็นงาน ความจริงผมอยากให้เธอเป็นหัวหน้าแผนกเองงานไปเสนอลูกค้ายากกว่า หน้าตาดี ทำทางดี แล้วก็หัวไวอย่าบอกใครทีเดียว”

เจ้านายยิ้มตอบรับคำบอกนั้น ไอรินฉลาดกว่าที่เขาคิดเอาไว้ด้วยซ้ำ แม้ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความสวยสะกดตาหรือเพราะดวงตาที่มีประกายตื่นเต้น ฉลาดเฉลียวคุณั้นที่ทำให้เขาสนใจหญิงสาวอย่างประหลาด แต่ไม่ว่าจะเป็นข้อไหนอันนั้นก็ยิ่งสนใจผู้หญิงคนนี้มากอยู่ดี บางทีหล่อนอาจจะเหมาะกับงานใหม่ที่เขากำลังสนใจอยู่ก็เป็นได้ งานที่ต้องการคนที่หัวไว

ช่างเจรจา เขาอาจจะต้องเรียกหล่อนเข้ามาคุยเป็นการส่วนตัวเสียหน่อย เมื่อมีโอกาส

อานนท์คุยอยู่สักพักก็ออกมาโดยไม่ทันได้ลาหญิงสาวที่แอบมอง เขาจากมุมหนึ่งของบริษัทด้วยอาการใจหายใจคว่ำว่าจะถูกเรียกไปยื่นซองขาวหรือไม่

การประชุมไม่ได้น่าสนใจจนถึงสมาธิของเขาออกจากผู้หญิงคนนั้นได้เลย ไอรินกลายเป็นภาพติดตา รอยยิ้มและไม่ตรีเล็กน้อยที่หล่อนหยิบยื่นให้โดยที่ไม่รู้ว่าเขาเป็นใครนั้นหรือเปล่า หรือเส้นผมยาวสลวยนั้นที่ทำให้เขาจดจำหล่อนได้ดี ดังนั้นเมื่อการประชุมจบ เขาก็ยังไม่อาจสลัดหล่อนออกจากความคิดคำนึงได้เลย

ในเช้าวันต่อมาภาพไอรินในสมองอานนท์ก็คงจางลง และหายไปในลำดับต่อมาอย่างที่เขาเคยรู้สึกกับผู้หญิงทุกคนที่เขาสนใจ ทว่าอานนท์คิดผิด เพราะขณะขับรถกลับหลังจากประชุมใหญ่กับท่านๆ ผู้ที่จะช่วยอำนวยความสะดวกทางความฝันของเขาบรีน เขาก็เห็นหญิงสาวสวมชุดทำงานเข้ารูปสีชมพูอ่อนนวลตาคนหนึ่งก้มๆ เงยๆ อยู่ที่ฝากระเบียงรถซึ่งจอดอยู่ริมถนน ท่ามกลางการจราจรคับคั่ง ดูเหมือนจะไม่มีใครสนใจคนที่รถเสียเลยแม้แต่น้อย เขาจึงตะโกนบอกคนขับรถให้ชะลอแล้วจอดข้างทางก่อนจะก้าวลงไปหาหล่อน

“รถเสียหรือ”

เขาอยากจะหัวเราะตอนที่อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมาแล้วผงะราวกับเจอปีศาจร้าย ท่าทางกับสายตาของไอรินที่มองราวกับเขาเป็นสิ่งที่แปลกปลอม และต้องห้าม กระนั้นหญิงสาวก็ยังมีสติพอที่จะตอบเขาอย่างสุภาพ

“อะ เครื่องกระตุกแล้วก็ดับไปเลย สตาร์ทไม่ติด”

คนที่เขานึกว่าเป็นเจ้านายใหญ่ชะโงกหน้าเข้าไปดูเครื่องข้างใน ครู่เดียวเขาก็ยื่นหน้าออกมา เล่นเอาเจ้าของรถต้องขยับถอยหนี “เครื่องคงเสีย

แถวนี้ไม่มีรถเสียด้วย เอาอย่างนี้แล้วกัน ผมจะให้คนรถขับไปเรียกช่าง มาดูให้ เดี่ยวผมยินรอกเป็นเพื่อนคุณตรงนี่เอง”

“อย่าเลยคะ ถ้าจะกรุณาแค่ขับรถไปเรียกช่างให้เท่านั้นก็พอ ดิฉัน ยินรอกคนเดียวได้ค่ะ” เป็นแค่พนักงานจะเอาอะไรมา ไม่ควรไปดึง ผู้บริหารมายินรอกข้างเป็นเพื่อน

อานนท์กลับยิ้ม ถอดสวท้าวเก่งออกพาดที่แขนแล้วเอนตัวพิงรถ พลงตะโกนสั่งคนขับรถ

“คุณเป็นผู้หญิง จะปล่อยให้รอรถคนเดียวได้ยังไง”

“กลางวันแสกๆ ไม่เป็นอะไรหรอกคะ ดิฉันไม่ยากרבกวนคุณ อานนท์ แค่กรุณาให้คนเรียกช่างมาให้ก็ขอบคุณมากแล้วนะคะ” ไอริน มิได้เสแสร้ง แต่เกรงใจเขาจริงๆ และอานนท์ก็พึงใจทำที่นั่นอยู่ไม่น้อย จะมีผู้หญิงสักกี่คนที่รู้ว่าเขาเป็นใครแล้วไม่ต้องการอยู่ใกล้ หรือไม่ อย่างนั้นหล่อนก็อาจจะมิใช่สาวโสดเสียแล้ว

“หรือคุณกลัวว่าคนรักของคุณจะเข้าใจผิด”

ประโยคนั้นแทงใจดำ คนรัก...อย่างพาติชนะหรือ แม้แต่หางตา เขาก็คงไม่ได้มองมาที่หล่อนอีกแล้ว ในเมื่อไม่ได้ติดต่อกัน ไม่ได้ข้องแวะ อะไรกันอีก ยังจะนับเป็นคนรักได้อีกหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขายัง มิภรรยาคือเป็นตัวแทนตนอย่างนั้น ดังนั้นสิ่งที่หล่อนทำคือส่ายหน้า

“ดิฉันยังไม่มีคนรักที่ไหนหรอกคะ แค่เกรงใจคุณอานนท์ แดด ออกจะร้อนอย่างนี้ เข้าไปนั่งในรถก็ร้อนอยู่ดี ดิฉันเป็นแค่พนักงาน ธรรมดา คุณอานนท์ไม่น่าจะต้องมาลำบากช่วยถึงขนาดนี้”

ก็นั่นละ...อานนท์เองก็เพิ่งคิดได้ ผู้หญิงคนนี้เป็นเพียงแค่ พนักงานในบริษัทเท่านั้นเอง ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับธุรกิจของเขาเสีย หน่อย แล้วทำไมเขาจะต้องมาทนยืนกลางแดดร้อนๆ กับหล่อนด้วยหนอ

ระหว่างนั้นหญิงสาวก็เดินอ้อมไปที่หลังรถ หยิบร่มคันเล็กออกมา กาง แต่ขนาดของมันไม่ใหญ่พอที่จะกางให้คนสองคน เพื่อความยุติธรรม

อานนท์จึงแย่งร่มคันนั้นมาถือเสียเองแล้วขยับเข้าไปใกล้เจ้าของร่ม ร่มบังแดดให้เขา เขาเอาตัวเองบังแดดให้หล่อนอีกที

“ขอบคุณมากนะคะ”

“ผมก็ต้องขอบคุณคุณที่คุณที่อุตส่าห์หยิปร่มออกมาทางให้ แล้วนี่ถ้าผมไม่มาคุณจะทำยังไง คงไม่ยื่นร่อนจนกว่าจะมีช่างหรือว่าคนรู้จักผ่านมาหรือว่าเดินไปหาร้านซ่อมเอาเองหรือคะ”

เพราะเสียงกังวานนั้นหรือเปล่านั้นที่ทำให้ไอรินรู้สึกเหมือนเด็กถูกผู้ใหญ่ดู

“ไม่หรือคะ อาจจะเรียกรถไปส่งที่ร้านซ่อม”

“แล้วก็ทิ้งรถเอาไว้แบบนี้ ไม่กลัวหายหรือ”

“ก็...ถ้าไม่มีทางเลือกนะคะ หายแล้วก็ต้องปล่อยให้หาย เก็บเงินซื้อคันใหม่เท่านั้นเอง” เสียงนั้นราบเรียบ ชนิดที่อานนท์เองก็ไม่มั่นใจว่าหากว่ารถเกิดหายขึ้นมามีจริง ๆ เจ้าของรถจะเสียใจบ้างไหมหนอ

“แสดงว่าคุณเก็บเงินซื้อรถคันนี้ด้วยตัวเองอย่างนั้นหรือ” อายุหล่อนจะสักเท่าไร ยี่สิบสามหรือยี่สิบสี่ ไม่น่าจะเกินนี้ ยังเด็กแต่ก็ทำงานเก็บเงินซื้อรถเองได้แล้ว

คำตอบคืออาการพยักหน้าแล้วรับคำเบาๆ ทำให้คนที่ทำงานหนักมาตลอดเวลาตั้งแต่เด็กจนหนุ่มใหญ่เข้าวัยกลางคนอดชื่นชมไม่ได้

“คุณนี่เก่งนะ อายุเท่านี้ก็เก็บเงินซื้อรถได้แล้ว แถมยังได้เป็นผู้ช่วยผู้จัดการอีกต่างหาก เลขาฯ ของผมเขาสงวนว่าคุณขยัน เป็นงานไว แล้วก็ทำงานเก่ง”

ถ้าไอรินไม่ได้ชอบคำชม หล่อนก็คงจะฟังมาบ่อยครั้งจนเบื่อแล้วจึงยิ้มอย่างเสียไม่ได้ตอนที่ก้มลงมองกระเป๋าสะพายของตัวเอง

“ดิฉันเป็นเด็กบ้านนอกนี่คะ เข้ามาเรียนคนเดียว อยู่คนเดียวก็ต้องพยายามมากกว่าคนอื่นเป็นสองเท่า ดิฉันไม่ได้มีคณาจารย์คอยช่วย มีพ่อแม่มาคอยโอ้อหรือให้พึ่งพาอยู่ตลอดเวลา” เสียงท้ายประโยคนั้น

หยาบเหยียดคนที่เอาแต่พึ่งพ่อแม่

ดูท่าผู้หญิงคนนี้จะผ่านอะไรมามาก บุคลิกแบบนักสู้และคนที่ต้องทำอะไรด้วยความพยายามสุดจิตใจเขาอย่างประหลาด

“ได้กรุ่นใหม่อย่างคุณ ถ้าคิดแล้วก็ขยัน บวกกับความเก่งที่เป็นพรสวรรค์ผมว่าไปได้ไกล”

“ดิฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น”

“ผมว่าตำแหน่งของคุณดูเป็นทางการเหลือเกิน”

ไอรินยังก้มหน้า ใครจะกล้าสบสายตาทะลุทะลวงของเขาตรงๆ “ก็ดิฉันเป็นแค่นักงานนี่คะ ท่านเป็นผู้บริหาร”

ผู้บริหารหัวเราะเสียงทุ้มกังวาน เขาเป็นกันเองกว่าพาทิศมาก สุภาพมากกว่า แต่ขณะเดียวกันก็มีความน่าเกรงขามมากกว่าไม่รู้กี่เท่า หล่อนไม่เคยกลัวพาทิศอย่างทีกลัวอานนท์คนนี้ ทั้งที่ต่างก็เป็นผู้บริหารด้วยกันทั้งคู่ เพราะอายุ น้ำเสียง หรือดวงตาคู่นั้นกันแน่

“เรียกแทนตัวเหมือนที่คุณพูดกับเพื่อนเถอะ ที่คุณเรียกในลิฟต์ ผมว่าแบบนี้เร้นहुกว่าเยอะ จะว่าเป็นคำสั่งของเจ้านายก็ได้”

“ดิฉันว่า...” สายตาเขามาค้นได้แน่นอน หล่อนถึงต้องรีบกลืนคำพูดต่อมาลงคอไป และโชคก็ช่วยพื่อที่คนของเขาจะขับรถกลับมาพร้อมรถกระบะของช่างซ่อมรถอีกคันหนึ่ง แล้วเรื่องที่ควรจะจบก็ไม่ได้จบอย่างที่ใจปรารถนา เพราะรถที่เพิ่งซ่อมมาเมื่อเดือนก่อนต้องเข้าอู่อีกครั้ง

“เอาละ งั้นเจ้านายสั่งให้ขึ้นรถ มาเถอะคุณไอริน ผมจะไปส่งเอง”

เมื่อเขาใช้คำว่าคำสั่งของเจ้านาย ลูกน้องหน้าไหนจะกล้าปฏิเสธ ไอรินขึ้นไปนั่งตรงที่นั่งข้างคนขับอย่างเจียมตน และเพราะกลัวเขา หล่อนบอกทางคนขับของเขาและนั่งฟังเพลงไปตลอดทาง โดยไม่ได้สนทนากับเจ้านายอีก และเมื่อมาถึงคอนโดมิเนียมเล็กๆ ของตนก็ก้าวลงมาพร้อมกล่าวขอบคุณ

“ดิฉัน...” ไอรินชะงักไปนิดหนึ่ง “ริณขอบคุณคุณอานนท์มากค่ะ”

เขายิ้มแล้วบอกให้คนขับออกรถ จะนำเกลียดใหม่หนอที่หล่อน
 แอบถอนหายใจยืดยาวราวกับเพิ่งผ่านสนามรบมาหมาดๆ โดยไม่รู้ว่าคัตรู
 อีกคนรออยู่ข้างหน้า พลันเสียงคุ่นหูของอดีตเจ้านายผู้เป็นที่รักก็ดังขึ้น
 “ที่แท้ก็มีไอ้เสียหน้าโง่ตกเป็นเหยื่อคนใหม่ของคุณจริงๆ ด้วยสินะ
 ริณ”

ไอริณสะท้านไปทั้งตัวยามที่เรียกชื่อของเขาแผ่วเบา “คุณทิด!”

3

เริ่มต้นบทใหม่

“คุณไม่เคยเปลี่ยนหรือไอริน ไม่ได้เข้มแข็งไปมากกว่าที่คุณเคยเป็น
ก็แค่...หาที่ใหม่เกาะได้แล้วก็เท่านั้นเอง” เขายิ้มเยาะหยันขณะที่ไอริน
มองผู้ชายที่หล่อน่ารักยิ่งเต็มสองตาอย่างตกใจ มีกลิ่นอายด้วยความรู้สึก
ที่ยากจะบอก ที่คิดว่าอยากจะเจอเขาเวลานี้ก็ได้ใจแล้ว แต่ไม่คาดคิดว่า
จะเจอสายตาเหยียดหยามกับคำพูดถากถางดูแคลน ทำไม...พาทิสไม่มอง
หล่อนด้วยสายตาอาลัยอาวรณ์ เขาควรถามด้วยความห่วงใยว่าเป็น
อย่างไรบ้าง หรืออย่างน้อยก็พูดคำว่าคิดถึงให้ชื่นใจ แต่เขาก็ไม่ได้ทำ

“เขาเป็นเจ้านายของฉัน”

“แบบที่ผมเคยเป็นหรือเปล่า ไช้...ริณ คุณน่าจะหาวิธีใหม่ได้แล้ว
นะ ไหนว่าคุณเก่งนัก แล้วทำไมไม่เลิกจับเจ้านายของตัวเองเสียที”

เพราะรักเขามากจึงไม่เคยคิดว่าจะได้ยินคำนี้ ไอรินไม่ได้ร้องไห้
ไม่มีน้ำตาสักหยดตอนที่พาดฝ่ามือลงไปบนแก้มเขาเต็มแรง

“มีปัญญาคิดได้เท่านั้นหรือคะ บางทีผู้ชายเขาก็ไม่ได้มันมาก ดันหา
กลับอย่างคุณทุกคนหรอกค่ะ เขาเป็นสุภาพบุรุษกว่าคุณเยอะเลยคุณทิส
ถ้ามีเรื่องจะพูดแค่นี้ที่หลังไม่ต้องมานะคะ ฉันไม่อยากเสียเวลาคุย”
เข้มแข็งเข้าไว้ไอริน หล่อนปลอบตัวเองเช่นนั้นตอนที่สะบัดหน้าเดินเข้าไป
ข้างใน ทว่าพาทิสเอื้อมมือมาจับหล่อนเอาไว้

“แล้วจะให้ผมคิดยังไง คุณว่าผมมันมาก แล้วผู้หญิงที่นอนกับ

ผู้ชายที่มีเมียแล้วยังผมเพื่อแลกกับความสบายอย่างคุณเขาเรียกว่าอะไร ถ้าผมมันหมักมาก คุณมันก็คง...” เขาพูดไม่จบ แต่เว้นเอาไว้ให้คนฟังคิดเอาเอง แน่หนอนว่าหล่อนรู้คำในช่องว่างนั้นคืออะไร

“ถ้าฉันมันไม่ดีขนาดนั้น คุณจะมาเจอฉันทำไม แล้วฉันขออย่าให้คุณทศพิงอีกครั้ง ฉันไม่เคยนอนกับใครเพราะอยากจะสบาย ที่ผ่านมามีคนคงโง่เองที่ไปรักคนอย่างคุณทศพิง”

“ไอริณ!” พาติศพยายามเรียกคนที่ผลักเขาออกห่างแล้วเดินหายเข้าไป ความจริงวันนี้เขามาเพื่อคุยกับไอริณอีกครั้ง แม้ไม่แน่ใจตัวเองว่าเขาจะรักไอริณอย่างที่หญิงสาวรักเขาหรือไม่ แต่สิ่งที่เขาได้รู้ก็คือ ตลอดเวลาที่ไอริณจากมา คล้ายกับว่ามีบางอย่างหล่นหายไปจากชีวิต เขาไม่รู้มันเรียกว่าอะไร แต่รู้ว่าเขาควรมาหาผู้หญิงคนนี้ แล้วเขาก็มาพบว่าไอริณมีคนอื่นไปแล้ว รถกระบะนั้นคงรยหน้าดู อาจจะพอๆ กับเขาหรือมากกว่าก็ได้

พาติศจะรู้บ้างไหมว่าผู้หญิงที่เขาโกรธแค้นเพราะคิดว่านอกใจกำลังทำอะไรเมื่อกลับถึงห้อง ไอริณร้องไห้จนไหล่สะท้าน รักเขาแล้วเขาตอบแทนหล่อนอย่างนี้หรือ หยิบยาตักดีศรี ดูถูกดูแคลนว่าเป็นผู้หญิงไร้ยางอาย หล่อนทนเป็นเมียน้อยเพราะหวังว่าเขาจะมองเห็นเศษเสี้ยวความดีบ้าง แต่เปล่าเลย เขาไม่เคยเห็นใจใครนอกจากตัวเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น อานนท์ซึ่งรีบเข้าบริษัทแต่เช้าได้เห็นผู้หญิงหน้าสวยแต่ดวงตากลวงลึกและบวมซ้ำ เมื่อวานหลังจากที่ไปส่งไอริณ เขาเฝ้าคิดตลอดว่าทำไมไม่อาจลบภาพของหล่อนออกจากความคิดคำนึงได้เลย วันนี้ก็ยังอุตส่าห์รีบมาทำงานแต่เช้า ทั้งที่ไม่เคยเข้าบริษัทเลยสักครั้งตั้งแต่สร้างมา

“เธอเป็นแบบนี้เสมอหรือ” อานนท์ถามเลขาฯ เกี่ยวกับคนที่หย่อนกายลงนั่งประจำที่ด้วยท่าที่เหนื่อยๆ

“เปล่าครับ ปกติก็...จำได้ดี เพิ่งมีวันนี้เท่านั้นเอง แต่ดูท่านสนใจ เธอ นะครับ”

คนฟังสะดุ้งแล้วก็ยิ้ม “ผิดหรือ ฉันยังไม่ได้แต่งงาน ยังไม่มีครอบครัว แล้วคุณไอรินคนนี้เขาก็ง่ายโสด” ไม่ผิดเลยแม้แต่น้อย เขาไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหนมากมายขนาดนี้มานานแสนนานแล้ว ตั้งแต่เรียนจบชีวิตก็เต็มไปด้วยเรื่องของการงาน เต็มไปด้วยภาระรับผิดชอบที่มากมายเกินกว่าจะสนใจใคร ส่วนมาก...ผ่านมาแล้วผ่านไป ซื้อได้ด้วยเงิน

“เธอเป็นคนหัวแข็ง บางครั้งก็ดื้อ”

“ทำไมถึงได้รู้สึกนึก คงไม่ใช่ว่าเธอก็สนใจไอรินอยู่หรอกนะ” เขาหันมาหรีดทำให้เลขาฯ ที่หัวเราะว่า

“มิได้ครับท่าน แต่ผมเคยเถียงกับเธอเรื่องระบบการตลาดของเรามาแล้ว อะไรที่เธอคิดว่าจะทำให้บริษัทได้ดีกว่า เธอจะไม่มันปล่อยให้มันหลุดรอดไปได้ และคราวนั้นเธอก็เถียงจนระงับการกรรมการบริษัทอย่างผม ทั้งที่อายุการทำงานในบริษัทไม่ถึงเดือนด้วยซ้ำ ผมถึงบอกท่านว่าเธอทำงานเก่งแล้วก็เป็นคนที่น่าสนใจ”

เพราะยังเป็นเพียงแค่บริษัทขนาดกลาง การประชุมแต่ละครั้งอาจจะมีผู้เข้าร่วมตั้งแต่ระดับผู้จัดการลงไปถึงผู้ช่วย ไอรินเองก็ได้เข้าร่วมประชุมเกือบทุกครั้ง นับวันหล่อนจะแสดงศักยภาพของตัวเองออกมาสมคำชม

“เธอว่าผู้หญิงคนนี้ร่วมงานกับฉันได้ไหม” เขาหยิ่งเชิงถึงงานใหม่ที่ตัวเองกำลังสนใจ

“ถ้าถามผม ผมว่าเธอน่าสนใจ แต่ยังไงก็ต้องให้ท่านตัดสินใจเอาเองครับ”

อานนท์หัวเราะแล้วตอบว่าคนสนิท “อย่ารู้ใจฉันนัก เขาเป็นว่ากลางวันนี้ช่วยนัดคุณผู้หญิงท่านนี้ไปร่วมรับประทานอาหารกับฉันที่โรงแรมฝั่งตรงข้ามที่ ฉันเห็นว่าควรจะต้องศึกษาเธอให้ละเอียดก่อนจะดึงตัวมา

ร่วมงานใหม่ของฉัน” เขาพูดแล้วก็ผละจากไป ปล่อยให้คนที่ยืนค้อมหัว
หน้าใจ

ถ้าเจ้านายสนใจไอรินจริงๆ ก็ดีไป อย่าให้ต้องมาเสียบุคลากรมี
ค่าขององค์กรเพราะปัญหาผู้สาวระหว่างเจ้านายกับลูกน้องเลย

แล้วเขาก็ได้ทำตามประสงค์ของเจ้านายด้วยการเชิญไอรินไปร่วม
รับประทานอาหารกับอีกฝ่ายที่โรงแรมใหญ่ฝั่งตรงข้ามกับตึกสำนักงาน
หญิงสาวออกอาการแปลกใจไม่น้อยที่อยู่ๆ ก็ได้รับเชิญให้ร่วมรับประทานอาหาร
กับผู้บริหารใหญ่เช่นนี้ แต่หล่อนก็อ่อนล้าเกินกว่าที่จะคิดหาเหตุ
ผลหลังจากที่ต้องนั่งทำงานราวกับร่างที่ไร้วิญญาณเพราะนอนร้องไห้มา
เกือบทั้งคืน

“ขอโทษนะค่ะที่ทำให้คุณอานนทร้อ” หญิงสาวกล่าวอย่างอ่อนล้า
คนที่นั่งอยู่ก่อนยิ้มอ่อนโยนแล้วเลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนนั่ง และเรียก
บริกรรมสั่งอาหารโดยไม่ต่อว่าคนที่มาช้าเกือบสิบห้านาที

กาแฟสองแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะทำเอาคนมาชั่วรู้สึกผิดไม่น้อยเลยที
เดียวน

“พอดีผมดื่มกาแฟหมด เราจะได้เริ่มมือกลางวันกันเลย เลือกเมนู
เถอะ ผมเลี้ยง” เสียงเขาทรงพลัง ไม่หิวก็ต้องสั่ง ไม่อยากกินก็ต้องกิน
และเมื่อหญิงสาวสั่งเพียงสลัดผักหนึ่งจาน เขาก็ท้วง “สั่งที่มันให้พลังงาน
กว่านี้ไม่ดีกว่าหรือ ตัวคุณเล็กนิดเดียว ไม่จำเป็นต้องลดความอ้วนเลย”

“เปล่าค่ะ แค่นี้ก็ไม่ค่อยหิวเท่า นั้น”

เจ้าของบริษัทก้มลงมองเวลาบนนาฬิการาคาเฉียดแสนของตัวเอง
“จะเที่ยงครึ่งแล้วคุณยังไม่หิวอีกหรือคุณริน แล้วแบบนี้จะเอาแรงที่ไหน
ไปทำงานให้ผม เอาละ ผมขอสแต็กปลาแซลมอนหนึ่งทีให้คุณผู้หญิงก็แล้ว
กัน”

เขาสั่งให้เองเสร็จสรรพ หญิงสาวเลยได้แต่ยิ้มแห้งแล้วเริ่มเข้าสู่
ฐานะ

“ไม่ทราบคุณอานนท์เรียกพบดิฉัน...อ้อ เรียกรินมาพบมีอะไรหรือเปล่าคะ”

หนุ่มใหญ่ยิ้มแล้วหัวเราะเบาๆ มีใครบอกเขาหรือเปล่าว่าเขาหัวเราะได้อย่างมีเสน่ห์จับใจ

“คุณรินใช้คำว่าเรียกพบเชียวหรือ ผมว่าน่าจะเป็นผมเชิญคุณมาร่วมรับประทานอาหารกลางวันเป็นเพื่อนจะดีกว่า พอวันนี้ผมไม่ยอกนั่งทานอาหารคนเดียวก็เท่านั้นเอง แล้วคุณก็ยังไม่สต เพื่อใครมาเห็นเขาจะได้ไม่ว่าผมตีท้ายครัวคนอื่น”

“แล้วภรรยาคุณอานนท์ล่ะคะ”

“เขาก็เลี้ยงลูกอยู่ที่บ้านลิ”

ไอรินหน้าเสีย หล่อนไม่ยอกได้ชื่อว่าเป็นมือที่สามของใครอีกแล้ว

คนพูดเห็นว่าหญิงสาวหน้าเสื่ยก็ยิ้มให้ “คุณรินว่าอายุอย่างผมจะมีลูกอายุสักเท่าไรดีล่ะ แล้วผมจะให้ทายอีกข้อ คุณคิดว่าผมแต่งงานมาก็ครั้งแล้ว ถ้าคุณทายถูกผมจะแถมของขวัญให้คุณด้วย”

“ลูกคุณอานนท์คงราวๆ สิบเอ็ดหรือสิบสองมั้งคะ ส่วนเรื่องแต่งงาน รินไม่กล้าทาย อาจจะ...หนึ่งครั้ง”

เมื่อเขาทำท่าเหมือนกับผิดหวัง หล่อนก็ยิ่งใจเสื่ย “ผิด ผิดหมดเลย ผมยังไม่ได้แต่งงานเลยสักครั้งต่างหาก และแน่นอนว่าผมยังไม่มีลูกด้วย จะมีที่เลี้ยงมาเหมือนลูกก็หลานชายหนึ่งคนเท่านั้น ลูกของพี่ชายผม ปีนี้จะเข้าสิบแปดเต็ม ทำไมคุณถึงคิดว่าผมมีครอบครัวแล้วล่ะ”

สายตาเขาคาดคั่นและค้นหา อย่างน้อยที่สุดไอรินก็เบาใจว่าหล่อนจะไม่ต้องตกเป็นขี้ปากของใครเรื่องยุ่งเกี่ยวกับสามีคนอื่น

“ก็...คุณอานนท์เป็นผู้ใหญ่แล้ว”

“คนแก่ทุกคนจำเป็นจะต้องมีครอบครัวแล้วหรือ”

“ไม่มีคำตอบจากคนที่นั่งหลบตา

“เปล่า ผมไม่ได้จะคาดคั้นอะไรหรอก แต่สงสัยเท่านั้นเองว่า คุณรินมองผมอย่างไร คนอื่นมองผมอย่างไร ผมอยากรู้ภาพลักษณ์ของตัวเองในสายตาคนอื่น”

“คุณอานนท์เป็นผู้ใหญ่ เป็นเหมือนคุณพ่อที่ดูแลก็อบอุ่นสำหรับลูกๆ ขอโทษนะค่ะ แต่ถ้าถาม รินก็มองคุณอานนท์อย่างนี้ ความจริงเราเพิ่งรู้จักกัน รินอาจจะมองอะไรได้ไม่ละเอียดนัก ทำให้คุณอานนท์ไม่ปรึกษาพวกนักพัฒนามนุษย์ภาพละค่ะ แทนที่จะเป็นพนักงานธรรมดาอย่างริน...” หล่อนหยุดพูดเมื่อบริกรนำอาหารมาเสิร์ฟ

อานนท์พิศดวงหน้าสวยนึ่งนาน “ผมมีงานใหญ่ที่กำลังสนใจค่อนข้างเกี่ยวข้องกับมุมมองในด้านบุคลิกภาพ ผมถึงอยากจะรู้ว่าคนอื่นเขามองผมยังงี้ กับคนธรรมดาด้วยก็ดียิ่งดี ผมไม่อยากได้อะไรที่มันดูเป็นระเบียบแบบแผนมากเกินไป”

“งานอะไรหรือคะ”

“เอาไว้คราวหลังผมจะเล่าให้ฟัง ยังไงตอนนี้เราทานกันก่อนเถอะ ถ้าผมพาคุณรินกลับไปส่งที่ทำงานช้า ลูกน้องผมจะว่าเจ้านายเอาได้ว่าไม่รู้จักรถล่ำเวลา”

ความอบอุ่นเช่นนี้เองที่คลายความทุกข์ ความกังวลใจบางอย่างของไอรินให้ทุเลาลง

“ขอบคุณนะค่ะที่เลี้ยง”

“ผมไม่ได้เลี้ยงคุณรินนะ ผมเลี้ยงบุคลากรที่มีคุณค่าของบริษัท และผมหวังว่าคุณรินจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป”

ยิ้มแรกของวันที่ไอรินมอบให้จับใจอานนท์จนบอกไม่ถูก

“รินจะทำทุกอย่างเพื่อให้บริษัทของคุณอานนท์เจริญก้าวหน้า และเป็นที่รู้จักในวงกว้าง สัญญาว่าจะจะดัดกายภาพทั้งหมดในตัวเองออกมาใช้เพื่อบริษัทของคุณอานนท์”

เขาส่ายหน้าขณะเอื้อมมือไปหยิบขวดเกลืออีกด้านหนึ่ง มือสัมผัส

มือเพราะความแคบของโต๊ะ อานนท์อยากหัวเราะเยาะตัวเองที่อายจนขึ้นเลขสี่แล้วกลับเพิ่งรู้สึกครั้งแรกว่า มีกระแสไฟแล่นอยู่ในร่างกาย รวกับคนที่โดนไฟชอร์ต เนื้อกายหญิงสาวเนียนราวเนื้อแพรว เย็น...อย่างนี้หรือเปล่าผู้ชายโบราณถึงเรียกผู้หญิงว่า ‘ไอ้...แม่เนื้อเย็น’

“บริษัทเป็นของเรา ของผม ของคุณริน ของพนักงานทุกคนต่างหาก”

เมื่อร้างห่างจากพาติศ ชีวิตของไอริณก็ดูอับเฉาลงไปจนเจ้าตัวบอ

ไม่ถูก แต่ความสัมพันธ์ระหว่างหล่อนกับเจ้านายใหม่กลับเหมือนกำลังเดินไปข้างหน้า ไอริณขยับฐานะมาเป็นผู้ช่วยเลขานุการของเขาในเวลาอันรวดเร็ว ทุกคนแปลกใจ แต่ความสนิทสนมถึงขั้นไปกินอาหารด้วยกันบ่อยครั้งก็ตอบใจไม่ได้ไม่ยาก จะต่างกับสิ่งที่เกิดขึ้นที่บริษัทเก่าก็คือ ไม่มีใครสนใจหรือว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นเช่นไร ในเมื่อทั้งหล่อนและเจ้านายคนใหม่ยังโสด ไม่ใช่คนมีครอบครัวแล้วอย่างที่เคยเป็นมา ไอริณไม่เคยอับอายหรือก้อเขินเมื่อต้องใกล้ชิดอานนท์

“พี่ถามจริงๆ รินคบกับคุณอานนท์หรือเปล่า” ในที่สุดก็มีคนใจกล้าเข้ามาถามจนได้

“ไม่หรอกค่ะ ถึงจะดูสนิทกัน แต่รินกับคุณอานนท์ก็เป็นแค่เจ้านายกับลูกน้องเท่านั้นเอง เพราะนอกจากไปทานอาหารกลางวันแล้ว รินกับคุณอานนท์ไม่เคยไปไหนมาไหนด้วยกันอีกเลยนะค่ะ รินเคารพคุณอานนท์เหมือนที่ลูกน้องเคารพเจ้านายคนหนึ่งค่ะ”

“แต่คนเขาว่า...คุณอานนท์ไม่เคยสนิทกับผู้หญิงคนไหนแบบรินเลย เขาจีบรินอยู่หรือเปล่า”

“ไม่หรอกค่ะ จะจีบได้ยังไง คุณอานนท์เขาเป็นระดับผู้บริหารนะค่ะ รินนะแค่เด็กบ้านนอกเข้ากรุงเท่านั้นเอง คนรายนะ...เขาก็ต้องเอาเงินต่อเงินลึคะ” ประโยคหลังบาดลึกถึงรอยแผลเก่าที่พาติศกระทำเอาไว้

ผู้ชาย...เห็นประโยชน์เป็นที่ตั้งทุกคนหรือเปล่า ใครให้มากกว่าคนนั้นก็...
ชนะ

“คนรวยไม่ได้เป็นคนแบบนั้นทั้งหมดหรอก”

เสียงใหญ่กังวานที่คุ้นเคยทำให้ไอรินหันกลับไปมอง ผู้ชายที่ยืน
อยู่เบื้องหลังไม่ใช่ใครเลย คนที่กำลังถูกนิทานนั้นเอง เพื่อนร่วมงานของ
ไอรินตัวซิดก่อนจะค่อยๆ หายไป ทั้งเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องให้เผชิญกับ
เจ้านายเพียงลำพัง

อานนท์สบตาผู้ช่วยเลขานุการของตัวเอง “บอกหน่อยคุณริน
ผู้ชายรายทุกคนต้องคิดแบบนั้นหรือ”

“ก็เท่าที่เห็นมาเป็นแบบนี้ละ” ไอรินตอบตามตรง

“เท่าที่เห็น...สงสัยคุณคงไม่ทันได้เห็นผม” เขาไม่ได้อธิบายว่า
หมายความว่าอย่างไร “เอาเถอะ ผมจะมาตามคุณไปคุยธุระนิดหน่อย
ตามไปพบผมที่ห้องด้วยนะ พอดีมีงานอยากรจะให้คุณช่วย”

หญิงสาวเดินตามเจ้านายกลับไปห้อง เมื่อนั่งลงที่เก้าอี้ตรงข้าม
กับเขา อานนท์ก็ยื่นแฟ้มเอกสารมาตรงหน้า

“นี่เป็นประวัติของเด็กฝึกงานคนหนึ่ง พอดีมหาวิทยาลัยของเขา
กำลังจะปิดเทอม ก็เลยอยากจะลองมาฝึกงานดูสักหน่อย ผมอยากให้
คุณรินเป็นที่เล็งใจให้เขา”

ไอรินอ่านประวัติในแฟ้มแล้วขมวดคิ้ว “อายุเพิ่งจะสิบแปดเท่านั้น
เองนะคะ รินนึกว่าเป็นเด็กปีสุดท้ายมาฝึกงาน แล้วนี่...จะรู้งานหรือคะ”
เด็กเพิ่งเริ่มเรียนมหาวิทยาลัยได้ปีสองปี รู้แต่วิชาพื้นฐาน จะมาทำงานใน
บริษัทได้อย่างไร เจ้านายคิดจะแก้งล่อนั่นหรือ ให้มาดูแลเด็กไม่
ประสีประสาอย่างนี้

“อย่าดูถูกเขานักสิ นี่หลานชายผมเอง เขาช่วยงานบริษัทของพ่อ
เขาตั้งแต่ยังเรียนไม่จบมัธยมด้วยซ้ำ แต่คราวนี้เขาอยากลองมาฝึกงาน
กับผมบ้าง เชื่อเถอะคุณรินว่าเจ้ากุลมันไม่ใช่เด็กไม่ประสีประสาหรอก ที่

ผมให้คุณริณเป็นที่เลื่องเพราะผมจะไปดูงานที่ต่างประเทศสักสองอาทิตย์ กับเลขาฯ ผม คนอื่นผมก็ไม่ไว้ใจ เหลือคุณริณคนเดียว”

คนจะเป็นที่เลื่องหน้าใจ จะเก่งยังงี้ก็เด็กอายุสิบแปด วัยคะนอง “แล้วเขาจะมาเริ่มงานเมื่อไหร่หรือคะ”

“อีกสามวัน พอดีจะได้ทันก่อนผมไปต่างประเทศ ไม่ต้องห่วงนะ คุณริณ เจ้ากุลไม่ใช่เด็กดื้อหรือเกรที่ไหนหรอก เขาหัวไว คุณริณรู้ไหม ว่างานนี้สำคัญยังงี้”

เมื่อหล่อนส่ายหน้า อานนท์ก็อธิบาย “ผมไม่มีลูก ไม่มีเมีย ผมมีแต่หลานชาย...มีเจ้ากุลคนเดียว บางทีเมื่อเขาเรียนจบและโตพอที่จะรับผิดชอบอะไรต่อมิอะไร ผมอาจจะให้เขาควบรวมกิจการทั้งหมดของผมกับพ่อเขา บางทีอาจจะรวมของน้องชายผมอีกคนที่ผมให้เขาฝึกงานตั้งแต่อายุน้อยๆ เพราะผมอยากให้เขาแกร่งพอ คุณริณพอนึกออกไหมว่าเขาจะต้องแกร่งแค่ไหนสำหรับการควบคุมอาณาจักรทั้งหมดของผมและพ่อของเขา”

อาณาจักร...หล่อนว่าอานนท์ไม่ได้ใช้คำที่เกินความเป็นจริงไปนัก เมื่อได้เข้ามาเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ของเขา หญิงสาวถึงเพิ่งเข้าใจว่าเหตุใดเจ้านายของหล่อนถึงไม่ค่อยโผล่เข้ามาในบริษัทนัก เพราะเขามีธุรกิจมากมายที่จะต้องรับผิดชอบ มากมายเสียจนแทบนึกไม่ออกว่าเขาจัดการกับธุรกิจทั้งหมดได้อย่างไร นี่เป็นเพียงแค่ของอานนท์คนเดียวเท่านั้น ถ้ารวมของพี่ชายหรือน้องชายเข้าไปด้วยก็ไม่ว่าจะขนาดไหน แล้วเด็กอายุสิบแปดคนหนึ่งจะมาฝึกงานเพื่อดูแลกิจการมหาศาลเหล่านี้อย่างนั้นหรือ

“คะ ริณจะสอนงานเขาให้ดีที่สุดค่ะ”

“ขอบคุณคุณริณมาก เอาละ...ผมจะกำชับหลานชายผมอีกที ให้เขาเชื่อฟังคุณ” อานนท์ว่าอย่างนั้น

ความหนักใจของไอริณไม่ได้ทุเลาลงเลยแม้แต่น้อย เพราะนอกจากจะต้องมานั่งสอนเด็กให้รู้งานแล้ว ยังจะต้องกังวลว่าจะสอน

อย่างไรให้เหมาะกับคนที่จะต้องรับผิดชอบตำแหน่งใหญ่ในอนาคต
หญิงสาวก้มลงอ่านประวัติในแฟ้มของเด็กฝึกงานคนนี้อีกครั้ง
“ชยางกุล”

ชยางกุลไม่รู้วามันเป็นอย่างนี้ได้อย่างไร เมื่อพ่อบอกว่าในอนาคต
อันใกล้นี้ เขาจะต้องเป็นผู้ดูแลกิจการทั้งหมดของพ่อและอาทั้งสองคน
เด็กหนุ่มอายุสิบแปดที่เพิ่งจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีแรกแทบนึกไม่ออก
ว่าเขาจะบริหารกิจการอันใหญ่โตได้อย่างไร พ่ออาจะเก่ง อาอาจะเก่ง
แต่ตัวเขาละ...เก่งพอแล้วหรือที่จะทำงานเหล่านั้น ดูเลลูกน้องนับร้อย
นับพันชีวิต แน่่อนว่าสิ่งที่พ่อและอาฯ พยายามปลูกฝังให้เขาก็คือการ
เข้าฝึกงานในบริษัทอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เรียนมัธยมปลาย และปิดเทอม
ปีนี้ก็ต้องฝึกงานที่บริษัทของอาครอง...อานนท์

‘นนท์ พี่ฝากกุลไปฝึกงานกับนนท์นะ หลานจะได้เจออะไรที่หลาก
หลายหน่อย’

เขาเหมือนคนที่ถูกจับวาง โยนไปทางนั้นที ทางนี้ที แต่ก็นั่นละ
หลานชายคนเดียวในตระกูลจะเอาอะไรกันนักหนา เช่นเดียวกับเช้าวัน
เริ่มฝึกงาน พี่เลี้ยงของเขาเป็นผู้หญิงที่พ่อกำชับว่าให้เชื่อฟัง อย่าดื้อ

จะแปลกอะไรหากเด็กหนุ่มจะวาดภาพไอรินเป็นหญิงสูงวัย อายุ
ราวสี่สิบหรือห้าสิบปีที่สวมแว่นตาหนาเตอะ ทำงานมาหลายสิบปี มาก
พอที่จะสอนให้เขาเรียนรู้งานทุกอย่างในบริษัทในเวลาอันรวดเร็ว หญิง
สูงวัยที่คนทั้งบริษัทให้ความเคารพนับถือ และตามมารยาท เมื่อจะมา
ฝึกงานเขาควรมีกระเช้าของขวัญมาให้คนที่จะต้องเหนื่อยสอนงานให้เขา
สักหน่อย แล้วคนแก่จะชอบอะไรไปมากกว่ารังนก...กระเช้าใหญ่พอให้
กินได้ทั้งปี

“กุลเอากระเช้ารังนกมาทำอะไร” อานนท์เอ่ยปากถามหลานชาย
ทันทีเมื่อเขาเดินลงจากรถ เด็กหนุ่มสวมชุดนิสิตแสนจะเรียบร้อย เคঁ

หน้าประพิมพ์ประพายคนเป็นอาชนิตที่คนไม่รู้คงคิดว่าเขาเป็นลูกอานนท์
เหตุนี้...อานนท์จึงรักหลานชายนักหนา แต่ความอ่อนเยาว์ทำให้ชยางกุลดู
เรียบนิ่งและผ่องคล้ายกว่าอาของเขามาก

“ก็เอามาฝากคุณไอรินไงครับ ไหนๆ เธอก็จะมาฝึกงานให้ผมแล้ว
ก็ต้องทำตัวเป็นเด็กดีต่อหน้าผู้ใหญ่สิครับอา” เขาพูดแจ้วๆ

หลานชายคนนี้ทำให้คนเป็นอายิ้มได้เสมอ มือหนากับท่อนแขน
แกร่งเอื้อมไปโอบรอบคอคนที่ตัวเล็กกว่า หากความสูงพอทัดเทียม

“คุณไอรินกับบังนกหรือ แล้วผู้ใหญ่...กุลคิดว่าคุณไอรินของอา
เป็นผู้ใหญ่ขนาดไหน”

เขานิ่งๆ “ก็น่าจะพอๆ กับคุณอา ไม่อย่างนั้นก็แก่กว่า คุณอา
เรียกคุณรินว่าคุณไอรินทุกคำเลยนี้ครับ แล้วเธอดูไหมครับ น่ากลัวหรือ
เปล่า เครื่องครัวมากหรือเปล่า”

อานนท์หัวเราะ เพราะชยางกุลถามจนเขานึกภาพไอรินในหัวของ
หลานชายออก

“เดี๋ยวก็รู้ เข้าไปข้างในเถอะ”

จะแปลกไหมถ้าชยางกุลจะมองข้ามทุกคนที่เขาไม่เห็นว่าเป็นหญิง
สูงอายุ ใส่แว่นหนา ทำทางน่าเกรงขาม ในบริษัทแห่งนี้เขายังไม่เห็นใคร
ที่เข้าเค้าอย่างว่า หรือบางทีคุณไอรินของอาอาจจะยังเดินทางมาไม่ถึงก็
เป็นได้ เขาจึงหันไปกระซิบถามอานนท์

“คุณไอรินเธอยังไม่มาหรือครับ”

“มาแล้ว” อานนท์ตอบเสียงระรื่นก่อนจะหมุนตามหลานชายให้หัน
มองตรง “ตรงหน้ากุลนี่ไงคุณไอริน”

เด็กหนุ่มไม่เห็นใครที่น่าจะเป็นไอริน เพราะตรงหน้าเขาเป็น
หญิงสาวอายุยี่สิบต้นๆ สวยบาดจิต ไม่ว่าจะทำท่า เรือนร่าง โครงหน้า
หรือวิธีการยิ้มแย้มทักทาย เขานิ่งมองคนตรงหน้าอยู่นานกว่าที่คนเป็น
อาจะแนะนำเขากับอีกฝ่าย

“คุณริน นี่เจ้ากุลหลานชายผมนะ” อานนท์กระซุกคออยู่ที่ชายโครง หลานชายเบาๆ “ส่วนกุล นี่...คุณริน ไอริน คนที่อาจะให้มาเป็นพี่เลี้ยง ฝึกงานให้กุลไง เออละ กุลเอากะเข้ารงนกของกุลให้เธอได้แล้ว ทำตาม หน้าที่ของเด็กดีต่อหน้าผู้ใหญ่ไง”

เขาโดนแซวและอับอายเหลือเกิน จึงยังไม่ได้ยื่นกระเช้ารงนกให้ ไอริน ขณะที่อีกฝ่ายยิ้มแยมักทหาย

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณกุล ดิฉันชื่อไอริน ต่อไปจะเป็นพี่เลี้ยงให้ คุณกุล ยังไงฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

ผิด!...ผิดจากที่เขาคิดเอาไว้หมด นอกจากจะไม่แก่แล้วยังสาว แถมสวยสะเด็ดอีกต่างหาก เสียก็เพราะเหมือนดนตรี เขาจะโทษใครดี แนนอนว่าหลานชายหันไปคาดโทษเจ้าของบริษัทที่ทำเป็นไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่บอกอะไรเขาลักค้ำ แม้ในตอนที่เขาจำใจยื่นกระเช้ารงนกให้พี่เลี้ยง คนใหม่ก็ตาม

“ครับ ชยางกุลครับ ไม่ต้องเรียกคุณก็ได้ ยังไงผมก็เด็กกว่า ส่วน นี่...ของฝากครับ ผมขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ” ถ้าแผ่นดินมีพื้นที่ พอให้แทรกลงไป เขาก็คงแทรกลงไปแล้ว ยิ่งเห็นรอยยิ้มเอ็นดูเกมขบขัน ของพี่เลี้ยงคนใหม่ เด็กหนุ่มก็ยิ่งรู้สึกงอว่าตัวเองทำอะไรไม่เข้าเรื่องเอา เสียเลย

พอเดินตามอานนท์เข้ามาในห้อง หลานชายจึงต่อว่าคนเป็นอาทันที “อาแกล้งผม ทำไมอาไม่บอกล่ะครับว่าคุณไอรินของอาเธอยังสาวอยู่เลย ไม่ใช่ป้าแก่ๆ อย่างที่ผมคิดสักหน่อย แถมยัง...” เขาสะอึกและไม่กล้าเอ่ย ประโยคต่อมา แต่เจ้าของห้องกลับยิ้มอย่างรู้ทัน

“แถมยังสวยมากด้วยใช่ไหม ก็แอบบอกกุลทันทีไหน อาเพิ่งรู้ตอนที่ กุลมาถึงหน้าบริษัทนี่เอง คุณรินเธอเป็นพี่กุลไม่กี่ปีเองนะ เธอเพิ่งจะ ยี่สิบสี่”

หลานชายทรุดลงนั่งเอามือกุมหัว จะให้เก่งอย่างไรชยางกุลก็ยัง

เป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้นเอง

“เธอไม่หัวเราะเยาะผมแย่หรือครับอา”

“ไม่หรอก คุณริณเขาเป็นคนมีเหตุผล จากนั้นกุลจะต้องเรียนรู้งาน
จากคุณริณ กุลต้องตั้งใจนะ คุณริณเธอเป็นคนเก่ง มีความสามารถ อา
เชื่อว่ายิ่งกุลจะต้องได้เรียนรู้อะไรจากเธอมากมายแน่นอน แล้วระหว่าง
ที่อาไม่อยู่อย่าดื้อให้คุณริณเขาเอามาฟ้องอาได้ล่ะ”

“ผมโตแล้วนะครับอา”

“ใช่...อารู้” เจ้าของห้องลูกขึ้นโยกหัวหลานชายไปมาอย่างนึกเอ็นดู
อานนท์หวังว่าหลานชายกับไอรินจะเข้ากันได้ดี เขาเพื่อ...เส้นทางใน
อนาคต แต่ที่เขาไม่อาจจะล่วงรู้เลยก็คือ เขากำลังชักนำความยากลำบาก
เข้าสู่ชีวิตของไอริน!

4

วังวนหัวใจ

อานนท์ฝากฝังขยางูลกับไอริณครั้งสุดท้ายก่อนขึ้นเครื่อง หล่อน
รับปากว่าจะดูแลให้อย่างดี ขณะที่หลานชายก็รับปากจะไม่ดื้อไม่ชนให้
คนของอาต้องมีเรื่องไปฟ้อง

พออานนท์กลับไปจากสายตา ไอริณก็หันมาหาเด็กฝึกงานคนใหม่ของบริษัท

“เดี๋ยวเรากลับไปแล้วเริ่มงานกันเลยนะคะคุณกูล” วันก่อนเขาแค่
มาแนะนำตัวและดูสถานที่ ทว่าวันนี้เขาจะต้องเริ่มต้นฝึกงานอย่างจริงจัง
เสียที เริ่มต้นกับพี่เลี้ยงคนใหม่เสียด้วย

เด็กหนุ่มพยายามเดินไปเทียบข้างร่างสูงระหงที่เอาเข้าจริงก็สูงใน
ระดับสายตาเขาเท่านั้น แต่ไอริณก็นับว่าสูงในหมู่ผู้หญิงด้วยกัน

“อย่าเรียกคุณเลยครับ ผมเด็กกว่าคุณริณตั้งเยอะ อีกอย่างผม
เป็นเด็กฝึกงาน คุณริณเป็นพี่เลี้ยง เรียกกูลเฉยๆ ดีกว่าครับ” เขาบอก
ด้วยท่าที่สดใส

“ค่ะ คุณ...อ้อ กูล ตอนนี้อยู่เรียนอยู่คณะบริหารใช่ไหม”

“ครับ” บรรยากาศผ่อนคลายลงไปมาก แน่หนอว่าขยางูลชอบ
แบบนี้มากกว่า “กำลังจะขึ้นปีสองแล้วครับ ผมเรียนไวก็เลยเลื่อนไว ถึง
จะช่วยงานพอมาบ้าง ยังไงผมก็ยังเป็นแค่เด็กฝึกงาน ถ้ามีอะไรจะต้อง
ตกเดือนก็เต็มทีเลยนะครับ ไม่ต้องเกรงใจคุณพ่อหรือว่าคุณอา”

ไอรินหัวเราะ อย่างน้อยเด็กฝึกงานของหล่อนก็ไม่ใช่ลูกคุณหนู เอาแต่ใจที่ใครก็แตะต้องไม่ได้ “ไม่ต้องกังวลค่ะ คุณอานนท์สั่งเอาไว้แล้ว ว่าดูแลท่านได้เต็มที่ จะโขกสับยังงี้ก็ได้ขอให้หลานชายเป็นงานเท่านั้น พอ เตรียมตัวเอาไว้ด้วยนะคะ”

เสียงหล่อนไพเราะ ไسرائระฉงนแล้ว ชยงกุลเลยไม่รู้ว่าเป็นโชคดี หรือโชคร้ายที่ได้พี่เลี้ยงรูปร่าง หน้าตา กิริยาท่าทาง หรือกระทั่งน้ำเสียง เหมือนนางฟ้าตกสวรรค์คนนี้ สมมติในการทำงานของเขาคงกระเจิดกระเจิง ไปไม่น้อย เด็กหนุ่มจึงพยายามหาเรื่องอื่นมาคุยกับว่าพี่เลี้ยงเพื่อไม่ให้ตัวเองสนใจหล่อนมากเกินไปนัก

“คุณอาบอกว่าคุณริณทำงานเก่งมาก อายุเพิ่งเท่านี้เอง แต่คุณอา ให้มาเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ปกติคุณอาไม่ไว้ใจใครง่าย ๆ นะครับ พอบอกว่า คุณอาเป็นคนรอบคอบ ทำอะไรจะต้องคิดไว้เสมอ” ตั้งแต่เด็กจนโต เขา เห็นอานนท์เป็นประจักษ์พยานคนหนึ่ง เขาเคารพในความคิดและความ เก่งกาจที่เป็นเหมือนต้นแบบที่อยากจะปฏิบัติตาม อานนท์ไม่เคยไว้ใจ ใครนอกจากเลขาฯ ที่ทำงานด้วยกันมาสิบกว่าปี พอเขารู้ว่าอานนท์ แต่งตั้งผู้ช่วยเลขาฯ ยังอดแปลกใจไม่ได้

“ฉันไม่ได้เก่งหรอกค่ะ ต้องขอบคุณที่คุณอานนท์ให้โอกาส” หล่อน ออกตัว ยิ้มแย้มยามนี้ถึงเจ้านายผู้อบอุ่นและแสนดี วันที่เขาบอกว่าจะ เลื่อนหล่อนขึ้นเป็นผู้ช่วยเลขาฯ ยังอดแปลกใจไม่ได้ แต่เขาก็ไม่ได้ให้ เหตุผลอะไรมากกว่ารอยยิ้มและโอกาสที่วางไว้ตรงหน้า แน่نونว่าไอริน ไม่มีทางละทิ้งโอกาสอันดีนี้ไปอย่างแน่นอน “ท่านเป็นคนเก่งนะคะ แล้ว ก็เป็นเจ้านายที่ดีที่สุดคนหนึ่ง”

“คุณริณเคยทำงานที่อื่นมาก่อนที่จะมาทำกับคุณอาหรือครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า “ฉันเพิ่งมาทำงานกับคุณอานนท์เมื่อสอง สามเดือนก่อนนี้เอง แต่ท่านก็ยังให้โอกาสฉัน เจ้านายคนก่อนของฉันเขา เป็นคนเห็นแก่ตัว แล้วก็ชอบทำตัวน่ารังเกียจ พอมาเจอคุณอานนท์

ฉันถึงได้รู้ว่าเจ้านายดีๆ ก็ยังมีเหลืออยู่ ยังไงก็ต้องเอาคุณอาของกูลเป็นตัวอย่างนะ เป็นเจ้านายที่ดีนะค่ะ”

เขายิ้มแล้วพยักหน้ารับคำนั้นขณะที่รถแล่นมาส่งถึงที่ทำงาน เวลาของเขากำลังเริ่มต้นในบริษัทแห่งนี้ ชยางกูลไม่รู้เลยว่าทุกวินาทีที่เขาองตามร่างบางสูงระหง แผ่นหลังยืดตรงหลังเสื้อสีส้มสด ผมยวสลายเหมือนเส้นไหมชั้นเลิศ และท่วงท่าหมุนตัวกลับมายิ้มแล้วชวนให้เขาเดินเข้าไปด้านในพร้อมกันนั้น จะกลายเป็นการดำเนินสู่เรื่องราวที่ยากจะแก้ไขในอนาคต

ชยางกูลไม่ได้เริ่มฝึกงานเหมือนอย่างเด็กฝึกงานทั่วไป เขาเคยชิน กับงานบริหารมากพอที่ไอรินจะไม่ต้องใช้เขาให้ซังกาแฟหรือยกของ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังถูกเรียกใช้ให้ไปถ่ายเอกสารปึกใหญ่ เดินตามจดรายการสิ่งของต่างๆ หรือการประชุมเล็กๆ ในระดับพนักงาน เรียกว่าเขาเกือบจะกลายเป็นเบี้ยล่างคนในแผนกของไอรินไปเสียแล้ว แปลกที่เขาไม่หนีโกธ เพียงคิดว่าสมควรเริ่มต้นการเรียนรู้ฐานะระดับผู้บริหารได้แล้ว เพราะอะไรนะหรือ เพราะเด็กหนุ่มรู้ว่าทุกอย่างต้องเริ่มต้นจากพื้นฐานทั้งนั้น อาจเป็นเพราะเขาพึงใจที่จะทำ หรืออาจเป็นเพราะการได้อยู่ใกล้ชิดพี่เลี้ยงแสนสวยคนนี้ได้

“กูลรู้แล้วใช่ไหมว่าบริษัทจะต้องประชุมพนักงานสัปดาห์ละสองครั้ง คือวันจันทร์แล้วก็วันศุกร์ ส่วนประชุมใหญ่จะมีขึ้นสัปดาห์หนึ่งเพื่อสรุปผลครึ่งเดือน และทุกๆ สามเดือนจะต้องสรุปผลประจำปีไตรมาส อีกสองวันจะเป็นการประชุมไตรมาสแรกของปี กูลจะต้องเข้าไปนั่งฟังและจดทุกสิ่งทุกอย่างในที่ประชุมวันนั้น แล้วสรุปเป็นรายงานมาส่ง”

“แล้วเมื่อไหร่ผมจะได้อ่านเอกสารของบริษัทหรือครับ” เขาทำงานในหน้าที่เดิมมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว และเรียนรู้ว่าเวลาทำงานพี่สาวใจดีอย่างไอรินเอาจริงเอาจังมากแค่ไหน

“แล้วคุณรู้ไหมว่าทำไมบริษัทเราถึงได้ประชุมบ่อยเหลือเกิน”

“เพื่อความแม่นยำในการทำงานมั้งครับ ให้มันแน่ใจว่าจะไม่มีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้น”

“เพราะบริษัทเราเพิ่งตั้งนะคุณ ระยะเวลาเป็นระยะล้มลุกคลุกคลาน ยังไม่มีความมั่นคงหรือแน่นอนอะไรทั้งนั้น การที่เราจะก้าวผ่านระยะนี้ไปได้ เราต้องมั่นใจว่าไม่มีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นกับระบบ หรือถ้ามีเราก็ต้องหาวิธีการแก้ไขให้รวดเร็วที่สุด การประชุมแต่ละครั้งนอกจากเราจะต้องแก้ไขเรื่องผิดพลาดแล้ว เรายังต้องอุดรอยรั่วของสิ่งที่กำลังจะผิดพลาดไม่ให้เกิดขึ้นได้” ไอรินยิ้มอย่างผู้ใหญ่ที่เอ็นดูเด็กไม่ประสาคนหนึ่ง

“การที่คุณต้องเดินตามจดทุกอย่าง ดูทุกแผนก เพราะการจะเป็นผู้บริหารที่ดีต้องรู้ทุกอย่างในบริษัท ตั้งแต่ งบ. แม่บ้าน การตลาด ฝ่ายบุคคล ถ้าคุณไม่รู้คุณก็จะบริหารพวกเขาได้ยังไง ถ้าเกิดข้อผิดพลาดภายในระบบ คนไม่รู้ระบบจะมองหาข้อผิดพลาดไม่เจอ แล้วจะแก้ไขได้ยังไง การบริหารคือการดูแลระบบนะคุณ นักบริหารที่ดีต้องใช้คนให้ถูกกับงาน และใช้ระบบให้เหมาะกับคน”

“ผมถึงว่า...อาเลือกคนไม่ผิด” ตลอดเวลาที่ฝึกงานทำให้ชยางกุลรู้ว่าเหตุใดอาหนที่จึงเลือกไอรินให้เป็นพี่เลี้ยงของเขา แม้จะไม่ได้เรียนจบสายบริหารมาโดยตรง แต่หญิงสาวก็เรียนรู้อะไรได้ง่ายและรวดเร็ว ที่สำคัญคือเป็นผู้สอนที่เก่งกาจคนหนึ่ง

เมื่อเริ่มเข้าลูปดาท์ที่สองเด็กหนุ่มจึงได้เริ่มจับงานบริหาร ซึ่งงานแรกก็เป็นเพียงแค่การอ่านแฟ้มงานกองโตที่วางอยู่บนโต๊ะ

“อ่านให้หมดนะคะ แล้วก็สรุปย่อรายละเอียดของแต่ละแฟ้มด้วย” ไอรินสั่งงานแล้วก็ไปนั่งทำงานที่ค้ำข้างของตัวเอง แวะเวียนมาดูเขาเป็นระยะเพื่อกำกับไม่ให้ขี้เกียจ

นานเท่าไรไม่รู้ที่ชยางกุลไม่ได้รู้สึกชื่นชมใครขึ้นมาอย่างจริงจัง

ไอรินไม่เพียงสวย แต่ยังเก่งมากอีกด้วย

“ถ้าผมอ่านแล้วสรุปหมด จะต้องทำอะไรต่อครับ”

“ให้พักได้ค่ะ แต่...จะหมดหรือคะ”

“อาจจะนาน เด็กฝึกงานทำโอทีได้เงินไหมครับ”

คนฟังหัวเราะ “ไม่มีค่ะ มีแต่ต้องจ่ายเงินเพราะเปลืองค่าน้ำค่าไฟของบริษัทเพิ่มขึ้น ว่าแต่...จะอยู่ทำงานดึกหรือคะ กลูกกลับไปพักที่บ้านแล้วค่อยมาทำต่อก็ได้ ถ้าพรุ่งนี้ทำเสร็จจะให้พักได้ครึ่งวันนะคะ” หล่อนแจ้งให้เขาฟัง ชยงกุลเป็นเด็กฉลาด และขยันสมราคาคุยของอานนท์ มีนา...เขาถึงได้ฝากความหวังเอาไว้กับหลานคนนี้นัก

“คุณรินถึงขนาดจะเก็บค่าน้ำค่าไฟคนขยันเลยหรือครับ”

“เก็บค่ะ ข้อหาที่ขยันไม่เข้าเรื่อง ไม่จำเป็นต้องเร่งทำขนาดนั้นหรอกค่ะ ทำเท่าที่ทำได้ก็พอ ยังไงเราก็ยังมีเวลาเรียนรู้อีกมาก แล้วพรุ่งนี้ตอนบ่ายฉันอยากให้คุณไปพบลูกค้าเป็นเพื่อน จะได้ฝึกเจรจากับลูกค้าไปด้วย ถ้าหัดโหมแล้วพักผ่อนไม่พอจะทำงานได้ยังไง”

“สรุปว่าที่บอกว่าพักครึ่งวันนี้ก็คือพักไม่ต้องทำงานในบริษัท แต่ไปทำงานข้างนอกแทนหรือครับ” เขาเสริมทำหน้าหงิกเหมือนเด็ก

“ทำนองนั้นค่ะ” คนพูดยิ้มแล้วเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้ชยงกุลมองตามอย่างหัวใจพองโต เขาเคยเจอผู้หญิงมามากมาย ทั้งที่สวยกว่านี้ สดใสมากกว่านี้ ทำทางมาดมั่นมากกว่านี้ แต่เขาไม่เคยรู้สึกว่าจะมีใครที่ตรงตรงใจได้เท่าผู้หญิงคนนี้ ในความอ่อนหวาน เข้มแข็ง แกร่งและเก่ง สวยสง่างามอย่างพอดีพอดี ความพอดีนี้เองที่ทำให้ชวนฝัน

เย็นนั้นเขาหอบงานกลับไปทำที่บ้าน และแต่งชุดนักเรียนอย่างเรียบร้อยที่สุดมาในวันรุ่งขึ้น แต่พอเข้ามาในบริษัท ไอรินซึ่งสวมสูทสีน้ำเงินเข้มกลับทำหน้าที่ใส่ แล้วก็ลากเขาไปเปลี่ยนเป็นสูทสีดำเหมือนผู้ใหญ่ ทำให้ผู้ชายร่างสูงวัยสิบแปดปีแลดูโตขึ้นเหมือนชายหนุ่มอายุยี่สิบกว่า

“ไปพบลูกค้าใส่ชุดนักศึกษาไปก็หมดความน่าเชื่อถือสิคะ ใส่ชุดนี้ไปดีกว่า” ไอรินไม่รู้หรือว่าท่าทางที่หล่อนพยายามผูกเนกไทให้เขา จับปกเสื้อให้เข้ารูป ชวนให้ระลึกถึงวันวานที่ครั้งหนึ่งหญิงสาวก็เคยทำหน้าที่นี้ให้ผู้ชายอีกคนที่แสนรัก แม้จะเป็นได้เพียงผู้หญิงข้ามคืนของเขาก็ตาม

“เป็นอะไรครับ ทำไมตาแดงๆ”

เพราะเสียงทักนั้นไอรินจึงได้สติ สูดลมหายใจแล้วยืดหลังขึ้นตรงมองเด็กหนุ่มที่คล้ายเต็บโตเป็นชายหนุ่มในเวลาเพียงชั่วไม่กี่นาทีอย่างง่ายดาย

“เปล่าค่ะ แค่คิดว่ากุหลก็เหมาะกับชุดนี้ ใส่แล้วหล่อ นะคะ” หล่อนยิ้ม ความจริงเรียกว่าพยายามยิ้มจะถูกมากกว่า แล้วก็พยายามเบี่ยงประเด็น ซึ่งได้ผล เขาก็มองมองสำรวจตัวเอง ราวกับเด็กหนุ่มที่ค้นพบเรื่องราวน่าตื่นเต้น แล้วก็พยายามตีสีหน้าเงิบขมิ้มให้เหมาะกับชุด ก่อนยื่นแขนให้หล่อนคล้อง

“เดี๋ยวสุภาพบุรุษพาไปครับ”

เมื่อหล่อนยื่นมือเกี่ยวแขนเขา เขาก็พาเดินตรงไปอย่างสง่างาม สมชายชาติรี ไอรินมองดวงหน้าอ่อนเยาว์นั้นแล้วยิ้ม โลกรอบข้างขย้างกุลกลดใสเช่นนี้เสมอหรือ คนที่ได้อยู่ใกล้ชิดเขาช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ บางทีถ้าหล่อนมีลูกสักคน หล่อนควรจะเลี้ยงเขาให้เป็นอย่างเด็กหนุ่มคนนี้ และทำให้ทุกวินาทีเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข ทั้งยังเพื่อความสุข สดใสให้แก่คนรอบกาย ไอริน...หวังเช่นนั้น

ลูกค้าที่ขย้างกุหลมาพบครั้งแรกในการฝึกงานเป็นชายวัยกว่าห้าสิบปี กับเลขฯ หนึ่งคน เขากับไอรินไม่ได้มาเพียงแค่สองคน แต่ยังพ่วงผู้จัดการฝ่ายการตลาดมาด้วย เพื่อพูดคุยและทำแผนงานสำหรับการร่วมทุนในโครงการใหญ่โครงการหนึ่ง

ความจริงขย้างกุหลเคยพบลูกค้าพร้อมทั้งพ่อหลายครั้ง ทั้งในการ

เจรจา หรือการรับประทานอาหารร่วมกัน จนกลายเป็นงานเคยชินของเขา ทว่าครั้งนี้ต่างออกไป เมื่อเขาไม่ได้รับการแนะนำตัวในฐานะลูกหรือหลานของเจ้าของบริษัท เขามาเสมือนพนักงานคนหนึ่ง มีหน้าที่เฝ้ามองและเก็บทุกรายละเอียด การฝึกงานกับพ่ออาจจะทำให้เขารู้หลักการบริหาร แต่การฝึกงานกับไอรินทำให้เขาได้รู้อะไรมากกว่าที่พ่อให้เขา และครั้งนี้ก็เป็นหนึ่งในบทเรียนสำคัญ

ลูกค้าคนนี้เป็นชายรูปร่างเตี้ย หัวเถิก และเป็นว่าที่ผู้สมัคร ส.ส. คนหนึ่งของพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาล ที่ใครๆ ต่างก็ให้ความเกรงใจ และเมื่อเขากับพี่เลี้ยงฝึกงานเดินเข้าไปทักทายตามมารยาท ไอรินก็ยื่นมือให้ฝ่ายนั้นจับ

ในสายตาชยางกุลผู้ชายคนนี้น่ากลัว สายตาที่มองไอรินตั้งแต่หัวจดเท้าเหมือนสุนัขแก่ตะกะตะกละมองเนื้อชิ้นโต และเป็นเนื้อชิ้นโตที่เขาหวงแหนเสียด้วย และเด็กหนุ่มก็คาดไม่ถึงนัก หมาแก่ตัวนี้จับมือไอรินแน่นนาน จนเขาต้องยืมแล้วสอดมือเข้าไปแทน ฝ่ายนั้นจึงยอมปล่อยมือหญิงสาว

หล่อนหันมายิ้มอย่างขอบคุณเขา...แต่เด็กหนุ่มไม่ชอบรอยยิ้มลำบากใจแบบนั้นเลย

เมื่อการเจรจาเริ่มต้นขึ้น ชยางกุลทำหน้าที่เป็นผู้ฟังที่ดี ปล่อยให้ไอรินและฝ่ายการตลาดดำเนินงานเรื่อยไป แต่ใครจะเชื่อว่าเขาแทบไม่มีสมาธิสนใจเลยว่าไอรินกับฝ่ายการตลาดพูดอะไรบ้าง เพราะยังคงยวบย้อยส่ายตามากของลูกค้า ที่เดาไม่ออกว่าหมอนั้นจินตนาการถึงผู้หญิงข้างกายเขาไปถึงไหนแล้ว ถึงอย่างนั้นไอรินก็ยังคอยกระทุ้งเตือนให้เขาตั้งใจฟังการเจรจา ชยางกุลจึงพยายามไม่สนใจฝ่ายนั้น เพราะอย่างไรก็ได้แค่คิด...แค่คิดเท่านั้น!

“เออละ ผมพอใจมากกับสิ่งที่ทางคุณเสนอมา แต่ยังไงผมขอเก็บรวบรวมกลับไปให้คณะกรรมการพิจารณาอีกที แต่คิดว่าไม่มีปัญหาอะไร

แน่นอน คุณเตรียมร่างสัญญาความร่วมมือระหว่างเราเอาไว้ได้เลย ผมว่าเราพักเรื่องงานมาทานอาหารกันดีกว่า มื้อนี้ผมเลี้ยงเอง ตามสบาย” ฝ่ายลูกค้าเสนอจะเลี้ยงเสียเอง

“ไม่ได้หรอกครับท่าน ทางบริษัทของเรายินดีจ่ายค่าอาหารมื้อนี้เองครับท่าน”

ลูกค้าหัวเราะและปรายตามองไอรินที่ขยับนั่งอย่างลำบากใจ หล่อนเองก็คงจะรู้ว่าสายตานั้นไม่ประสงค์ดีนัก “อะไรกัน ผมมีเงินหรอหรอ ไม่ใช่เป็นไรให้ผมเลี้ยง ถือเป็นฤกษ์ดีที่เราจะได้ร่วมธุรกิจกันก็ได้ เจ้านายของพวกคุณคงไม่ว่าอะไร ถ้าเขาว่าก็บอกว่าผมนี้แหละเสนอตัวเอง”

ผู้จัดการฝ่ายการตลาดหันมามองไอรินราวกับขอความคิดเห็น หญิงสาวจึงพยักหน้าหน่อยๆ เป็นอันว่ามื้อนี้ลูกค้าหน้าใหญ่ใจโตเป็นเจ้ามือ จะปฏิเสธก็ไม่ได้ เพราะคำว่าลูกค้าคำค้อยู่นั้นเอง

“ความจริงเราทั้งคู่เจอกันมาตั้งหลายครั้งแล้ว ผมเคยเจอแต่คุณอานนท์กับคุณ แต่ไม่เคยเจอสุภาพสตรีท่านนี้กับเด็กคนนี้เลย เมื่อครู่คุณแนะนำว่าเป็นผู้ช่วยเหลือฯ ของคุณอานนท์ใช่ไหม แพลกนะ ผมเพิ่งเคยเจอคุณครั้งแรก แล้ว...เลขาฯ คุณอานนท์เป็นผู้ชายไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ ดิฉันเพิ่งเข้ามาทำงานเมื่อไม่นานมานี้เองค่ะ ตอนนี้อานนท์ไปต่างประเทศพร้อมกับเลขาฯ ของท่าน ดิฉันเป็นผู้ช่วยเหลือฯ เลยต้องเข้ามาดูแลงานทางด้านนี้แทน” หล่อนบอกกล่าวอย่างเป็นทางการเป็นงาน

ลูกค้ามองพลางยิ้มกริ่ม

“เป็นสาวรุ่นใหม่ที่ทำทางจะทำงานเก่ง ผมได้ยินมาว่าคุณอานนท์ไม่ไว้ใจใครง่าย”

“เรื่องนั้นดิฉันไม่ทราบค่ะ ทราบแต่ว่าท่านให้โอกาสดิฉันเท่านั้นเอง” ไม่ต้องเดาเก่งก็รู้ว่าไอรินไม่ได้อยากสนทนาเรื่องที่ไมเกี่ยวกับงานนัก แต่เจ้าหมาแกก็ยังไม่หยุดหาเรื่องมาชวนคุย

หลายครั้งที่ขยาดกับผู้จัดการฝ่ายการตลาดลอบสบตา

ไอริธก็พยายามก้มหน้า เหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างร้าน รวบรวมจะส่งสัญญาณเตือนว่าล่วงเวลามานานแล้ว ถ้าเจ้าหมาแก่จะสนใจสักนิดคงดี แต่ก็ไม่...

ในที่สุดไอริธก็ขออนุญาตออกไปเข้าห้องน้ำ ชยางกุลเดาว่าหล่อนคงอดอดเกินกว่าที่จะนั่งอยู่ตรงนั้นต่อไปอีกแม้สักวินาที

ไอริธลุกขึ้น ยิ้มอย่างมีมารยาทแล้วเดินตัวตรงออกไป เจ้าหมาแก่ก็มองตามไม่วางตาจนเด็กฝึกงานอยากจะตะบันหน้า หรือไม่ก็จี้มลูกตาให้หนัก แต่จำต้องหักห้ามความเล็ดร่อนตามวิสัยวัยรุ่นของตัวเอง ทั้งยังมีสายตาผู้ใหญ่อีกคนในโต๊ะคอยปราม และด้วยความเกรงว่าบริษัทของคุณอาจจะเสียหาย เขาจึงสงบสติอารมณ์เอาไว้

แรกๆ ลูกค้าบ้างก็ทำท่าทางปกติดี แต่เพียงแค่นั้นที่ต่อจากนั้น เขาก็มองออกไปนอกร้าน ทำหน้าตาดีใจแล้วลุกขึ้นยืน

“ผมเจอเพื่อน ขอตัวออกไปคุยสักครู่ พวกคุณเชิญทานกันตามสบาย” พูดแล้วก็หันไปส่งสายตามินัยให้เลขาฯ ของตัวเอง

ชยางกุลมองตามชายร่างอ้วนพุงพลุ้ยที่เดินออกไปจนกระทั่งหายลับเข้าไปในมุมตรงทางแยกระหว่างห้องน้ำหญิงกับห้องน้ำชายของร้าน หัวใจกระตุกด้วยสังหรณ์รุนแรง เขาลุกขึ้นยืน หมุนตัวจะเดินตามไป แต่เลขาฯ ของอีกฝ่ายดักเอาไว้

“จะไปไหนหรือครับ”

“ไปเข้าห้องน้ำครับ” เขาระชากลเสียงตอบเกินไปหรือเปล่าไม่แน่ใจ แต่หมอนี่ก็ไม่ได้แสดงอารมณ์นอกจากยิ้ม แล้วก็ขยับขางทางไม่ให้เขาเดินไป และปรามอย่างสุภาพแต่ชวนให้หมั่นไส้

“รอก่อนดีกว่าครับ เมื่อครู่ผมเห็นคนเดินไปเข้าห้องน้ำหลายคนทีเดียว ขึ้นไปตอนนี้ก็คงได้แต่ยืนรอ ผมว่ารอให้คนออกมาก่อนดีกว่า แล้วค่อยเข้าไปนะครับ ระหว่างรอเชิญรับประทานอาหารก่อนเถอะครับ”

ดูเหมือนคนพูดจะหวังดี แต่นี่เป็นการกีดกันชัดๆ ทำไม่หรือ...

หมอนี่กลัวเขาไปเห็นอะไรเข้าหรือยังไง แม้ซยางกูลจะอยากไปมากแค่ไหน ทว่ามือหนาหยาบกร้านตามวัยของผู้จัดการฝ่ายการตลาดดึงเขาเอาไว้พร้อมส่งสายตาวีวอนเหมือนรู้ว่าเขาจะไปก่อเรื่อง ดังนั้นเด็กหนุ่มจึงทิ้งตัวลงนั่งอย่างเสียไม่ได้ เขาหวังว่าจะไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับไอริน หรืออย่างน้อยหล่อนคงเอาตัวรอดได้...เขาหวังเช่นนั้น

สายตาของลูกค้าในวันนี้ทำให้ไอรินอึดอัดจนบอกไม่ถูก ไม่ใช่ว่า หล่อนไม่เคยถูกมองด้วยสายตาแบบนี้ บ่อยไปที่ผู้ชายมองหล่อนแบบนี้ แต่ไม่เคยมีใครให้ความรู้สึกชวนสะอิดสะเอียนได้เท่าผู้ชายคนนี้อีกแล้ว และหากว่าเขาไม่ใช่ลูกค้าคนสำคัญ หล่อนคงลุกขึ้นขอตัวกลับ หรือไม่ก็เดินหนีไปแล้ว แต่นี่เพราะเขาเป็นลูกค้ารายใหญ่ของบริษัทจึงต้องอดทน คำว่าลูกค้าคือพระเจ้าคำคอหล่อนอยู่ ทางรอดเดียวคือการออกมาให้พ้นจากตรงนั้น แม้เพียงชั่วคราวแต่หญิงสาวก็เชื่อว่าตัวเองสามารถกลับไปรับมือสายตาศายคนนั้นได้อย่างไม่ยากเย็นจนกระทั่งจบอาหารมื้อนี้ไป

หญิงสาววกน้ำล้างปาก หยิบเครื่องสำอางในกระเป๋ามาเติมหน้าบางๆ พยายามยืมเรียกความมั่นใจผ่านกระจกในห้องน้ำ กว่าสามนาที่นานเกินไปสำหรับการออกมาเข้าห้องน้ำ ในที่สุดก็ถึงเวลาที่ต้องกลับไปเผชิญหน้ากับสายตาอย่างนั้น หล่อนจับกระเป๋า กุมหัวใจที่เต้นแรงด้วยความหวาดหวั่นเอาไว้แน่น ไม่ชอบสายตากับท่าทางแบบนั้นเลยสักนิด แต่ไม่นานมันคงจะจบลงแล้วก็ผ่านพ้นไป

เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำ หล่อนชนกับใครคนหนึ่งที่กำลังจะเดินออกมาจากห้องน้ำชายฝั่งตรงข้าม เมื่อเงยหน้าจะเอ่ยคำขอโทษก็ต้องชะงัก บางครั้งโลกก็กลมเกินกว่าที่เราจะคาดเดาได้ และดูเหมือนเขาเองก็จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากใจไม่แพ้กัน เมื่อไอรินจะเดินผ่าน เขาก็แก้มองเรียกหล่อนเอาไว้

“สบายดีไหมครับคุณไอริน ไม่ได้เจอกันนาน” พาทิศทำน้ำเสียง

เยาะเย้ย ทั้งที่ความจริงในอกเต็มไปด้วยความยินดี เขารู้ว่าหลายครั้งที่ตัวเองแสดงความหยาบคายต่อหน้าไอริน แต่นั่นก็เพราะเขาโกรธและหึงหวงหล่อนที่ไปไหนมาไหนกับผู้ชายคนอื่น โกรธที่หญิงสาวปล่อยให้เขาเผชิญหน้ากับความกดดันจากพ่อตา ทั้งในเรื่องงานและทายาทที่ควรจะมีสืบสกุล แต่จะ让他ทำอะไรในเมื่อตรวจร่างกายก็แล้ว พยายามก็แล้ว ภรรยาของเขาก็ยังไม่มีแว้วว่าจะท้องเสียที่ ทั้งที่แต่ก่อนเขาเคยมีหล่อนอยู่ข้างกาย พาเขาไปสู่โลกที่ไร้ซึ่งความกดดัน

พาติศมองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าแล้วอดคิดไม่ได้ว่าหญิงสาวสวยขึ้นหรือเปล่า ขณะที่หล่อนหนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ

“ก็ดีค่ะ อะไรๆ ก็สดใสนั่น”

นั่นคือคำตอบที่ประชดประชันเหลือเกิน เขาเองก็อดเขว่ไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางมีความสุขของหล่อน

“ผู้ชายคนใหม่คงเลี้ยงคุณดีสินะ”

“ก็ดีกว่าคนเก่าค่ะ อย่างน้อยเขาก็เป็นสุภาพบุรุษ ไม่เห็นแก่ตัวเหมือนคนเก่า” หล่อนยิ้มเยาะ

พาติศหน้าชา ใจอยากจะกระซอกหล่อนเข้ามาทำโทษ ฐานที่กล้าพูดแบบนั้นกับเขา ทว่าอีกใจเขาก็ไม่ต้องการให้ไอรินได้รู้ว่าเขายังแคร์หล่อนอยู่มากเหลือเกิน

“ก็ดี ผมเองก็มีความสุขที่ไม่ต้องมานั่งหลบๆ ซ่อนๆ วันนี้ผมพาภรรยามากินข้าวกันสองคน คุณจะเข้าไปร่วมวงกับเราไหม แต่...อย่าเลย เพราะผมไม่อยากให้คุณมาขัดความสุขภายในครอบครัว อ้อ...” เขานิ่งคล้ายตะลึงแต่แล้วก็ยิ้ม

ไอรินหันไปมองตามสายตาเขาแล้วก็ตกอยู่ในอาการนิ่งอึ้งเช่นกัน

“ผู้ชายคนใหม่ของคุณมารอแล้ว ช่างเลือกนะไอริน”

หล่อนไม่แน่ใจว่าได้ยินเสียงหัวเราะเยาะหยันของเขาหรือเปล่า ขณะที่พาติศเดินไปแล้วยิ้มให้ผู้ชายเตี้ยท้วมที่ยืนมองไอรินอยู่เกือบสุด

ทางออก คู่ค้าของบริษัทที่หล่อ่นสะอิดสะเอียนเต็มทนกำลังมองมาด้วยสายตามาดหมาย เมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้หล่อ่นจึงพยายามถอยห่าง

“เมื่อครู่คุณคุยอยู่กับใครหรือครับ”

“เจ้านายเก่าณะคะ ท่านจะเข้าห้องน้ำหรือคะ เชิญคะ ดิฉันกำลังจะกลับไปโต๊ะพอดี”

แทนที่เขาจะหลบ กลับยืนขวางทางแล้วดันหญิงสาวจนถอยหลังไปจนชิดผนังในมุมอับสายตา ทำทางราวกับหมาล่าเหยื่อ จนกลิ่นสาบและความน่ารังเกียจโชยออกมา

“อย่าเพิ่งกลับเลยครับ ผมอยากคุยกับคุณมากกว่า อยู่ตรงนั้นไม่เป็นส่วนตัวเลยนะครับ ตรงนี้เราค่อยคุยกันสะดวกหน่อย ผมว่าเรามีเรื่องที่จะต้องคุยกันเยอะทีเดียว”

ไอริณเกลียดสายตามุ่งมอดและคาดหวังของเขาเหลือเกิน

“ผมบอกตรงๆ ว่าถูกใจคุณตั้งแต่เราสบตากันครั้งแรกทีเดียว เคยมีใครชมคุณไหมว่าคุณเป็นคนที่สวยมาก สวยเกินกว่าที่จะมาทำงานเหนื่อยๆ เป็นเลขาฯ ให้บริษัทเล็กๆ แบบนี้ อย่างคุณมีงานที่สบายกว่านี้เงินเยอะกว่านี้ให้ทำ”

เส้นเลือดปูดโปนด้วยความโกรธ แต่หญิงสาวยังยิ้มสู้ อย่างน้อยที่สุดเขาก็เป็นลูกค้ารายสำคัญของบริษัท “ไม่หรอกค่ะ ดิฉันชอบทำงานแบบนี้ ได้พบลูกค้าก็สนุกดี ชอบคุณสำหรับคำชมณะคะ แต่ดิฉันคิดว่าคนที่โต๊ะคงรออยู่ ถ้ากลับไปช้าเขาคงจะเป็นห่วงกัน”

ลูกค้าคนสำคัญรังข้อมือหล่อ่นไว้ด้วยมือกร้านหยาบ

“อย่าบ่ย้างเลย เอาตรงๆ ผมถูกใจคุณมาก งานที่ผมเสนอเป็นงานง่าย ทำแล้วนะไม่ก็ชั่วโม่ง แต่รายได้ดีมาก แถมผมยังให้ทุกอย่างที่คุณต้องการได้ คุณรู้ไหมว่าผมกำลังจะลงสมัครรับเลือกตั้งผู้แทน ถ้าผมชนะได้เป็น ส.ส. คุณก็จะสบายไปด้วย เป็นเมีย ส.ส. เชียวนะคุณ” เขาเอาความสบายเข้ล่อ

“เมียน้อยนะหรือคะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ แต่เราจะเรียกว่าเมียเฉยๆ ก็ได้ จะเมียน้อยเมียหลวง มันก็เมียเหมือนกัน”

ไอรินรู้สึกเหมือนโดนตบจนหน้าชา หล่อนพยายามหลีกเลี่ยงให้พ้นความต้อยต่ำจากการกินน้ำได้ศอกผู้หญิงคนอื่นมาแล้ว ก็ยังต้องมาเจอผู้ชายใจทรามแบบนี้อีกหรือ

หญิงสาวเกาะมือเขาดอก เบี่ยงตัวจะเดินจากไป “งานแบบนี้ดิฉันไม่สนใจหรอกค่ะ ขอโทษนะคะ”

“โอ...อย่าเล่นตัวนักเลย หรือว่าคุณอานนท์เขามีข้อเสนอที่ดีกว่าผม”

หญิงสาวชะงักเพราะชื่อคนที่ถูกยกมาพาดพิง “ไม่หรอกค่ะ ดิฉันกับคุณอานนท์เป็นแค่เจ้านายกับลูกน้องเท่านั้น ขอตัวนะคะ”

เมื่ออวกร้านกระซางหล่อนกลับมา เสียงเขาอ่อนลง แต่เต็มไปด้วยความเหินกระหาย ไอรินโดนผลักจนติดผนัง ชายแก่ตัดหน้ากลับนั้นยื่นหน้าเข้ามาใกล้ “อย่างนั้นก็อย่าเล่นตัวนัก รู้ไหมว่าถ้าเธอขัดใจฉันจะเป็นยังไง บางทีฉันอาจจะยกเลิกไอ้โครงการร่วมทุนบับอะไรก็ได้ ถ้าฉันยกเลิกจะเป็นยังไงนะ ลองคิดดูสิ”

เขาขู่ขณะพยายามจะซุกใช้จมูกลงมาบนเนินอกอวบได้ชุดทำงาน ไอรินตัวแข็งนิ่ง หล่อนจะทำอะไรได้ กริธร้องขอให้คนช่วย วิ่งหนี หรือทำอะไรบางอย่างที่ป้องกันตัวเองได้บ้าง แต่เปล่าเลย...คำขู่ของเขได้ผล บริษัทของอานนท์จะเป็นเช่นไร ต้องพึ่งพิงอาศัยเพราะหล่อนคนเดียวอย่างนั้นหรือ แม้หัวใจไอรินปฏิเสธชายตัดหน้ากลับทุกกรณี ทว่าสมองและร่างกายยังนิ่งคล้ายยินยอม แต่เขายังไม่ทันได้ทำอะไร ใครคนหนึ่งก็กระซางไหลแล้วขัดเบรีย่งเข้าให้เต็มแรง

ชายงูลกัดฟันกรอดแล้วเงยหน้าขึ้นมองคนที่ยื่นตัวลั่นน้ำตาไหล แวตาเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก หวาดกลัว

“อย่าเอามือกับหน้าตาสกปรกแบบนี้มาใกล้คุณรินอีก!” เด็กหนุ่มตวาด หากเขาไม่เอะใจและมาซำกว่านี้สักเลี้ยววินาที ชยางกุลไม่อยากนึกภาพที่มีมือสกปรกกับใบหน้าสกปรกนั้นสัมผัสแตะต้องไอริน หรือแม้เพียงเข้าใกล้ โทสะที่เขาพยายามอดกลั้นแตกออกเสียแล้ว

“กุล...” หญิงสาวคราวเรียกเขาทั้งด้วยความตกตะลึงและขอบคุณอย่างสุดซึ้ง เด็กคนนี้ช่วยเหลือเธอไว้จากนรกแท้ๆ นรกที่ผู้ชายใจทรามมารยาทต่ำจะฉุดหล่นลงไป

ชายร่างอ้วนกลมแก้มข้างที่โดนต่อยจนเลือดซึมออกจากริมฝีปาก และส่งเสียงไวยวาย

ผู้จัดการฝ่ายการตลาดพยายามดึงไม่ให้เด็กหนุ่มก่อเรื่องมากกว่านี้ ขณะที่เลขาฯ ของอีกฝ่ายก็เข้ามาพุงเจ้านายร่างอ้วนฉุน่าเกลียดลุกขึ้น

“กูจะเอาเรื่องมึง” ชายร่างอ้วนชี้หน้า

“อยากจะทำเรื่องก็ตามสบาย คดีทำร้ายร่างกายนะมันจ่ายไม่กี่สตางค์หรอก แต่คดีลวนลามทางเพศนะมันอายนานนะ ลองเสี่ยงกันดูไหม เอลิ ลองเลย แล้วจะรู้ว่าใครจะอับอายขายขี้หน้ามากกว่ากัน” เขาขู่ แน่نونว่ามันจะงักไปอย่างคนนี้ได้

ชยางกุลยิ้มเหี้ยม “ไอ้ลูกหมา”

“กูจะยกเลิกการร่วมทุนกับบริษัทมึง”

“ตามสบาย” เด็กหนุ่มสะบัดเสียงตอบ เขาไม่อยากจะเสียเวลากับไอ้ลูกหมานี้อีกแล้ว พลันก็จุดแขนไอรินให้เดินตามออกมานอกร้าน ก่อนเขาจะนึกได้ว่าลิ้มของไว้ที่โต๊ะ จึงถอดเสื้อนอกคลุมให้คนที่ยังตัวสั่นไม่หาย แล้วให้หล่อนยืนรออยู่นอกร้าน ขณะที่เขาเข้าไปตามผู้จัดการฝ่ายการตลาดและหยิบของบนโต๊ะ “คุณรินรอผมตรงนี้ เดี๋ยวผมมาพากลับบ้าน”

หญิงสาวกอดตัวเองท่ามกลางความรู้สึกเหน็บหนาวที่หนาวจนถึง